

Tháng 9, 2017

Niềm Vui Nhỏ Nhỏ Trong Ngày Của Tôi

Tôi bây giờ tuổi không còn trẻ nữa. Hạnh phúc nhỏ nhoi của tôi là được vui đùa với trẻ thơ để tìm lại hình ảnh những ngày thơ ấu cũ qua ánh mắt nụ cười hồn nhiên của trẻ thơ và được đùa vui với những người bạn cùng lứa tuổi với mình để thấy mình vẫn còn diễm phúc sống vui sống khoẻ trong cái tuổi "Mùa Thu Lá Bay" này.

Tôi cũng thích viết văn làm thơ nhưng đó cũng chỉ là một cách để tôi chia sẻ tâm tình với những người cùng tâm cảm với mình hoặc nói cho có vẻ văn học nghệ thuật một tí là "niềm vui thanh nhã của tâm hồn".

Đa số những bài viết của tôi là chuyện ký hay phóng sự ghi lại những sự việc đã xảy ra trong một thời điểm nào đó, những cảm tình thân ái và những lời tâm tình của người viết đối với bằng hữu hay đối với những người tôi đã gặp trong các sinh hoạt mà tôi đã tham dự.

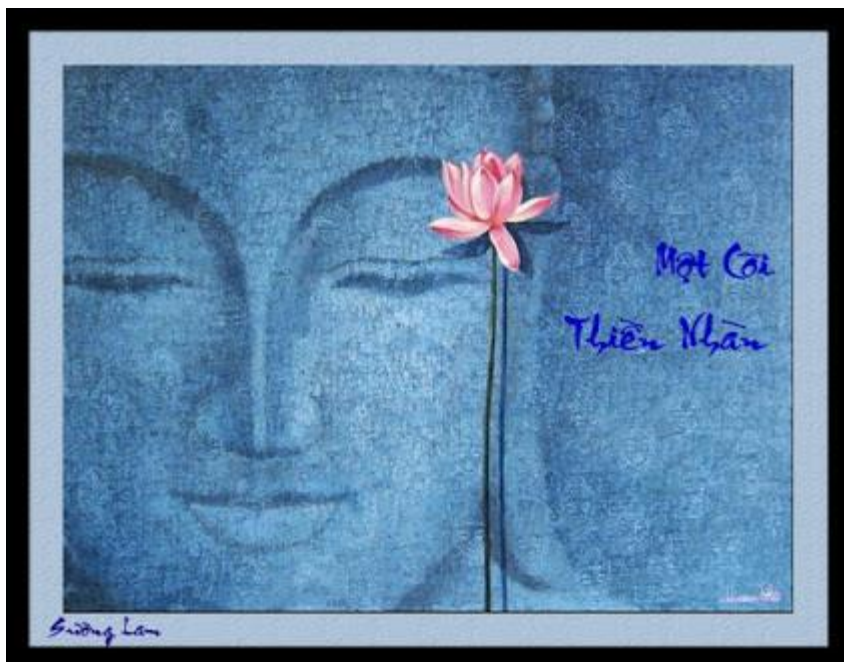
Trong một số các bài viết khác, tôi muốn tâm tình về nhân sinh quan của mình. Một cái gì qua sẽ không bao giờ trở lại, cho nên những lúc nhàn rỗi, ngồi đọc lại những gì mình đã viết, những tâm tình mình đã chia sẻ với người khác, đó chính là "niềm vui thanh nhã của tâm hồn" của tôi trong cuộc sống đầy bon chen, phức tạp

hằng ngày

Có những quan niệm sai lầm hoặc lỗi thời, những lời văn vụng dại, sai chính tả, nhiều khuyết điểm khác nữa và đặc biệt nhất là những kỷ niệm đau yêu sẽ được tìm gặp khi người viết ngồi đọc lại những thơ văn mình

viết ngày cũ. Rồi từ đây, tôi sẽ sửa chữa khuyết điểm hoặc thay đổi quan điểm sống để cho đời sống tình cảm, tinh thần, tâm linh của mình được phong phú tốt đẹp hơn lên.

Tôi cũng thích sưu tầm và đọc sách về văn học, nghệ thuật, xã hội, giáo dục, tâm linh để trau dồi kiến thức của mình vì người viết rất tâm đắc câu nói "Học như thuyền đi nước ngược, không tiến ắt phải lùi", sau đó tôi đem những gì mình góp nhặt được chia sẻ với bạn bè, thân hữu của tôi

Một Cõi Thiên Nhân là khu vườn do người viết tạo lập để trồng những hoa thơm cỏ lạ mà tôi đi góp nhặt được ở khắp nơi, trên internet, qua trang sách vở, qua các điện thư bạn gửi, v.v. đem về đây để các bạn

cùng thưởng thức. Có những câu chuyện, những bài thơ nho nhỏ, ngắn gọn nhưng khi đọc xong đã khiến cho ta khẽ nở một nụ cười và học ở nơi đó một bài học, một kinh nghiệm sống vô cùng quý báu. Đó là một niềm vui nho nhỏ trong ngày của người viết và hy vọng đó cũng là niềm vui của các bạn.

Hôm nay người viết xin mời các bạn tìm niềm vui nho nhỏ đó qua những câu chuyện ngắn dưới đây. Những bài học sâu sắc đúc kết từ các câu chuyện ngắn. Có những câu chuyện chứa đựng những bài học nhân văn sâu sắc khiến bạn phải suy ngẫm. Dưới đây là những câu chuyện gắn liền với những bài học hay.

Mỗi một câu chuyện đều có những ý nghĩa và bài học giá trị riêng của nó. Tôi chắc rằng trong những câu chuyện dưới đây bạn đã từng đọc ở đâu đó nhưng bạn chưa thực sự hiểu được hết ý nghĩa sâu sắc mà câu chuyện mới đề cập tới. Vậy nên hãy đọc và cũng suy ngẫm những bài học giá trị dưới đây.

1. AI MỚI LÀ KÈ NGU???

Một ông thầy giáo mới dạy nhận ra rằng trong lớp có một cậu bé luôn luôn bị chửi là ngu. Trong giờ ra chơi ông hỏi nhóm bạn lý do.

- Thì nó là thằng ngu thật mà thầy. Nếu mà đưa cho nó đồng xu to 5 rúp và đồng xu nhỏ 10 rúp, thì nó sẽ chọn đồng 5 rúp, vì nó nghĩ đồng 5 rúp có kích thước to hơn thì là tốt hơn. Đây, thầy nhìn nhé.

Một bạn trong nhóm giờ 2 đồng xu và cho cậu kia chọn. Và cậu vẫn chọn đồng 5 rúp như trước. Thầy giáo ngạc nhiên hỏi:

- Sao em lại chọn 5 rúp mà không chọn 10 rúp?

- Thầy nhìn này, đồng 5 rúp to hơn mà.

Tan trường, thầy đến chỗ cậu bé hỏi lại:

- Chẳng nhẽ em không thể hiểu được đồng 5 rúp chỉ to hơn về mặt kích thước, nhưng đồng 10 rúp thì em có thể mua được nhiều thứ hơn?

- Nếu em lấy 10 rúp thì lần sau bọn nó sẽ không cho em nữa...

Cậu bé trả lời.

Kết luận: "NGU MÀ TỎ RA NGUY HIỂM THÌ KHÔNG CÓ GÌ PHẢI SỢ... ĐÁNG SỢ LÀ NGUY HIỂM MÀ TỎ RA NGU." Kẻ đối diện bạn không ngu đâu...

2. NGƯỜI TIÊU PHU VÀ HỌC GIẢ

Tiêu phu cùng học giả đi chung một chiếc thuyền ở giữa sông. Học giả tự nhận mình hiểu biết sâu rộng nên đề nghị chơi trò đoán chữ cho đỡ nhàm chán, đồng thời giao kèo, nếu mình thua sẽ mất cho tiêu phu mười đồng. Ngược lại, tiêu phu thua sẽ chỉ mất năm đồng thôi. Học giả coi như mình nhường tiêu phu để thể hiện trí tuệ hơn người.

Đầu tiên, tiêu phu ra câu đố: "Vật gì ở dưới sông nặng một ngàn cân, nhưng khi lên bờ chỉ còn có mười cân?" Học giả vắt óc suy nghĩ vẫn tìm không ra câu trả lời, đành đưa cho tiêu phu mười đồng. Sau đó, ông hỏi tiêu phu câu trả lời là gì.

"Tôi cũng không biết!", tiêu phu đưa lại cho học giả năm đồng và nói thêm: "Thật ngại quá, tôi kiếm được năm đồng rồi." Học giả vô cùng sùng sốt.

Nhiều người cứ hay ra vẻ mình thông minh hơn những người ít học hay có học vị thấp hơn họ. Tuy nhiên, họ không biết một điều rằng "thông minh sẽ hại thông minh", người quá thông minh và tinh tướng nhiều khi sẽ tự hại lấy mình vì quá tự cao.

Lẽ vậy ở đời, đừng sợ kẻ thông minh, hãy sợ kẻ ngốc mà tưởng mình thông minh. Và hãy làm một người khiêm tốn đáng được tôn trọng.

3-NẾU BẠN THAY ĐỔI, THẾ GIỚI SẼ THAY ĐỔI

Ngày xưa, có ông vua cai trị ở một đất nước phồn vinh nọ. Một ngày kia, vị vua đi ngao du sơn thủy. Khi quay trở lại hoàng cung, vị vua phàn nàn chân mình rất đau, bởi vì đây là lần đầu tiên vua phải trải qua một cuộc hành trình dài như thế và chặng đường ông đi lại rất gồ ghề, đá lờm chờm.

Sau đó, vị vua hạ lệnh – cho bọc tất cả con đường trong đất nước lại bằng da. Điều này sẽ dẫn đến việc phải cần hàng ngàn bộ da bò và một số lượng khổng lồ tiền bạc.

Bỗng có một hôm, người vợ của tên hầu nhà vua đã dũng cảm hỏi nhà vua: “Tại sao ngài lại tốn một số lượng tiền không cần thiết như thế? Tại sao ngài không dùng một miếng da nhỏ để bọc lại chân của ngài?” Nhà vua ngạc nhiên, nhưng rồi ông cũng đồng ý làm một đôi giày.

Để có một cuộc sống, một nơi chốn hạnh phúc để sống, tốt hơn là bạn nên thay đổi chính mình, trái tim bạn – chứ không phải thế giới.
“Nếu bạn thay đổi, cả thế giới sẽ thay đổi”

4- BÀI HỌC THÀNH BẠI TỪ HƯƠNG CAO CỒ

Người ta không thua khi bị đánh bại mà chỉ thua khi đầu hàng.

Mỗi lần một chú hương con ra đời đều là một bài học. Khi sinh con, hương mẹ không nằm mà lại đứng, như vậy hương con chào đời bằng một cú rơi hơn 3m xuống đất và nằm ngay dưới đó. Sau vài phút, hương mẹ làm một việc hết sức kỳ lạ, đó là đá vào người con mình cho đến khi nào nó chịu đứng dậy mới thôi.

Khi hương con mới chập chững và nằm, hương mẹ lại thúc chú đứng lên. Cho đến khi thực sự đứng được, hương mẹ lại đẩy chú ngã xuống để hương con phải nỗ lực tự mình đứng dậy trên đôi chân còn non nớt. Điều này nghe có vẻ lạ với chúng ta, nhưng lại thực sự cần thiết cho hương con bởi chúng phải tự đứng được để có thể tồn tại với bầy đàn, nếu không sẽ bị trợ trợ với cuộc đời và trở thành miếng mồi ngon cho thú dữ. Con người chúng ta cũng vậy, thật dễ nản chí khi mọi việc đều trở nên tồi tệ. Nhưng cho dù đang phải đối mặt với nhiều gian khổ thì ta vẫn phải giữ vững niềm tin. Hãy ghi nhớ rằng mỗi khi ta phải đối mặt với nghịch cảnh, trong ta luôn có một sức mạnh tiềm ẩn.

Đừng bao giờ để thất bại quật ngã mà hãy để nó trở thành "thầy" của chúng ta. Đây chính là bí quyết để thành công. Người ta không thua khi bị đánh bại mà chỉ thua khi đầu hàng. "Tôi không bao giờ nản chí vì đối với tôi mỗi một nỗ lực không thành công là một bước tiến bộ"
(Nguồn: Email bạn gửi- Không thấy đề tên tác giả)

Xin mời bạn đọc câu chuyện thiên vui vui dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay, bạn nhé.
Smile!

Giới Không Nói

Bốn thiên sinh giao ước với nhau tu thiền trong một ngày một đêm không được nói chuyện. Đầu hôm họ đều im lặng không nói, mãi đến nửa đêm đèn đuốc lụn tàn sắp tắt, một thiên sinh buộc miệng nói: “Á! Đèn sắp tắt.”

Thiên sinh thứ hai nghe thế liền rầy: “Tại sao huynh nói?”

Thiên sinh thứ ba lại quát: “Các anh quên rồi sao?”

Thiên sinh thứ tư mở miệng cười: “Ha ha! Chỉ có tôi là không nói.”

(Nguồn: Thiên là gì? Giác Nguyên)

Chắc chắn là bạn đang tùm tùm cười rồi khi thấy 4 vị thiên sinh này đã phạm giới không nói một cách hồn nhiên mà không biết mình đang phạm lỗi. Ta chỉ thấy lỗi của người khác mà đôi khi ta quên đi ta cũng phạm lỗi “y chang” như vậy, dù đó chỉ là một lỗi lầm nhỏ.

Vui hay buồn do cái Tâm của mình cảm nhận buồn hay vui.

Xin mời thưởng thức Youtube Thập Mục Ngư Đồ nói về cái Tâm của chúng sinh, nghe nhạc để lòng thấy thanh thân dăm ba phút. Smile!
Youtube Thập Mục Ngư Đồ
Suong Lam Portland

10 Tranh Thiền nói về Tâm của con người.
<https://www.youtube.com/watch?v=Qw7xvpKDFIA>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.
Người giữ vườn Một Cõi Thiền Nhân
Suong Lam
(Nguồn: tài liệu sưu tầm trên internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 388-ORTB 800-92717)

Một Bầy Con Gái

Viết về một bầy con gái Trung Vương đầu óc tôi như bông bênh trở về những ngày tháng cũ. Con đường Nguyễn Bình Khiêm như trải dài trước mặt tôi với hai hàng cây sao cao vợi vợi hai bên đường chụm đầu vào nhau để che nắng. Hình ảnh những nữ sinh áo trắng điệu dàng trên những chiếc Velo, ríu rít giăng hàng ngang, cười đùa trên những chiếc xe đạp, những bước chân sáo tung tăng trên vỉa hè, hay bằng những phương tiện khác cùng tiến đến cổng trường trong buổi sáng tinh khôi với nắng sớm vàng tươi. Rồi hình ảnh những tà áo trắng túa ra khỏi cửa trường khi giờ tan học.

Tôi là chị lớn của một bầy em gái, tổng cộng chín nàng. Một bầy con gái mà Ông Bố tôi luôn gọi là những con chào mào mỏ khế. Bố Mẹ tôi cũng lác đác cho ra đời ba cậu con trai nên Bà Nội tôi bảo là Mẹ chúng tôi thật khôn, có tràng pháo lẹt đẹt lâu lâu lại điểm quả pháo đùng. Bố tôi đặc biệt thích Trung Vương, trường nữ trung học nổi tiếng đã di cư từ Bắc vào Nam năm 1954, vì vậy cả bầy con gái của Bố đã là những nữ sinh Trung Vương ngoại trừ cô bé út khi mất nước mới lên bầy. Ngôi trường này đã áp ủ chị em tôi trong suốt thời thơ ấu. Chúng tôi luôn ghi nhớ công ơn những Thầy Cô đã tận tâm uốn nắn, dạy dỗ chúng tôi về cả trí dục lẫn đức dục, đã cho chúng tôi một hành trang để sẵn sàng vững bước vào đời.

Sở dĩ hồi ở TV các giáo sư không biết đến dây chị em hùng hậu chúng tôi vì tên chẳng vào một bộ và mặt mũi, hình dáng cũng chẳng giống nhau, đứa cao, đứa thấp, đứa trắng, đứa đen, mặc dù đứa nào cũng có những nét hoặc của Bố hoặc của Mẹ. Tôi là chiếc đầu tàu, vào TV đầu tiên, khi tôi lên Đệ Tứ học buổi sáng Minh Thuận mới vào Đệ Thất học buổi chiều. Hai cô Thuận, Hạnh học liền nhau rồi cách bốn năm sau Phương Nam mới đến tuổi vào trường, dẫn đầu dây năm chị em liên tiếp nhau, Phương Nam, Quỳnh Mai, Anh Thư, Tuyết Minh, Thiên Hương. Tám chị em chúng tôi là những TV được Thầy Cô thương yêu, bạn bè quý mến nhưng mãi đến sau này qua những kỳ hội ngộ, có nhắc đến, có gặp mặt chung, các Cô mới biết đến liên hệ chị em ruột một nhà của chúng tôi.

Thỉnh thoảng trong các dịp tụ họp đại gia đình, khi nhắc lại những kỷ niệm vui chúng tôi cũng phải rũ ra cười với nhau. Bố Mẹ tôi dành riêng cho các cô con gái một căn phòng dài, rộng trên lầu hai. Một dãy giường đơn kê liên tiếp nhau bên phía tường không cửa sổ và một dãy bàn học kê sát tường có cửa sổ phía đối diện, như một trại nữ binh. Bên trong là phòng riêng của Bố Mẹ và em bé nhỏ nhất. Bố tôi là nhà binh nên luật lệ cũng theo kiểu nhà binh. Khăn trải giường lúc nào cũng phải phẳng phiu, gối màn ngay ngắn, sàn nhà sạch sẽ, bóng loáng, không được vứt rác rưởi lung tung. Hễ đứa nào thấy chiếc xe Jeep đưa Bố về đậu xích ngay trước cửa là hô lên “Bố về!”. Thế là mấy đứa rầm rập kéo giường cho thẳng, bao nhiêu đồ đạc ngổn ngang được tống hết vào gầm bàn và đứa nào đứa nấy ngồi ngoan ngoãn trên ghế hoặc dưới sàn gạch đá hoa. Mấy đứa nhỏ thì ríu rít sà vào lòng Bố.

Khi anh Dũng đi du học tôi được thừa hưởng phòng riêng của anh trên sân thượng, Mẹ tôi sắp xếp lại trại nữ binh, bỏ bớt giường và đẩy sát các giường nhỏ vào nhau, chỉ còn lối đi xung quanh để nhìn cho rộng hơn. Mẹ vào Chợ Lớn mua một xúc vải tuyền màu hồng để tôi may một tấm màn lớn bao phủ nguyên cả mấy chiếc giường đã kê sát vào nhau và may cho tôi một chiếc màn mới.

Bấy giờ lại có luật riêng giữa những con chào mào. Đứa nào dậy trễ nhất phải gấp màn, làm giường. Thế là buổi sáng thức dậy hí hí mắt nhìn nhau để canh me và khi thấy đã thức hết là cả lũ tung màn chạy. Đứa nào chậm chân đứa đó phải dọn giường. Những đứa thắng thì cười rinh rích trêu chọc đứa thua đang mặt mày bí xị.

Năm tôi học Đệ Nhất (1964 – 1965) được đề cử làm trưởng ban báo chí, cùng các bạn thực hiện Đặc San Mê Linh. Khi báo in xong Vân Bằng và tôi được bà Hiệu Trưởng Nguyễn Thị Phú phái bác tài xế lấy xe hơi của bà chở hai cô sang các trường bạn để dán bích chương quảng cáo. Vân Bằng rất khéo nói và vì các anh chị lớn của Vân Bằng trong ngành giáo dục nên trường nào cũng có giáo sư quen, được giúp đỡ rất tận tình. Đến ngày phát hành tôi nhờ các đại diện lớp phụ trách bán báo ở trường mình và chia nhóm đi bán ở các trường bạn.

Tôi tốt nghiệp trung học thì vừa lúc Bố được mua phân phối một chiếc Suzuki cho tôi, thế là chiếc Velo Solex của Bà Nội thường cho anh Dũng khi thi đỗ Tú Tài, qua tay tôi, bây giờ được chuyển lại cho Thuận và Hạnh. Một buổi sáng từ sân thượng tôi đang thả hồn theo những cụm mây trắng lơ lửng nhẹ bay trong bầu trời xanh trong. Chợt nhìn xuống phía dưới, hai nhỏ em đang đẩy chiếc Velo ra khỏi cổng, chờ nhau đi học. Hai tà áo

trắng tung bay trong nắng sớm, hai cặp ống tay áo phất phơ như những cánh bướm. Hai con nhỏ mặc hai chiếc áo dài tôi vừa mới chế kiểu. Tôi chế ra áo cổ tròn, xẻ một đoạn sau lưng đủ để chui đầu qua lọt, như vậy chỉ phải đơm khuy một bên từ nách tới eo thật giản dị. Hai ống tay xòe rộng. Đạo đó quần áo cả nhà đều do tôi may, kể cả áo dài đi học.

Các cụ thường nói có con gái trong nhà như chứa bom nổ chậm. Vậy mà Bố Mẹ tôi có tới chín quả bom. Bố Mẹ yêu chín cô con gái của Bố Mẹ và yêu luôn cả bạn của các con. Nhà chúng tôi luôn rộn ràng tiếng cười đùa và bạn bè tụ họp đông đảo thường xuyên. Khi Bố tôi làm việc tại Viện Bài Lao Ngô Quyền Thủ Đức, được cấp một căn biệt thự xinh xắn có vườn cây trái xung quanh trong khuôn viên nhà thương, mỗi khi nghỉ hè chúng tôi lại về đó chơi với Bố và tiện đường xe đò thỉnh thoảng lại kéo nhau đi Vũng Tàu tắm biển. Hè năm 1967 tôi bận thi lên năm thứ hai trường Dược, Thuận thi Tú Tài nên chúng tôi được ở lại Sài Gòn để học thi. Năm đó Ngân đến học với tôi, ở cả ngày, thỉnh thoảng ngủ lại đêm; Thuận có Bích Nga, Nguyệt Viên, Hoàng Nga; Hạnh có bạn thân là Kim Thục, Vương. Mẹ giao tiền chợ mỗi ngày cho Hạnh. Cả một bầy con gái không có người lớn ở nhà, vui như Tết. Hai cô Hạnh và Thục không phải học thi nên đảm nhiệm việc cơm nước. Hai cô tính rất khéo, thịt kho thêm cả một quả dừa khô bào mỏng. Cá kho thì độn củ cải hay đậu hũ. Bữa ăn nào cũng có rau, có thịt, có cá, lại còn có cả nồi chè đậu xanh hay đậu đen lai rai cả ngày. Một bầy con gái lo học thi, nghe tiếng chuông báo hiệu bữa ăn thì chạy ào ào xuống, vừa ăn vừa rúc rích cười đùa rất là vui. May là các thí sinh năm đó đều thi đỗ.

Thuận liền tôi, kém tôi hai tuổi, hiền lành, ít nói và rất chăm học. Các bạn của Thuận cũng hiền như Thuận, hồi đó Bích Nga hay đến nhà học cùng, Hoàng Nga có cặp mắt tròn to màu hạt dẻ, Ngọc Thanh, Minh Toán... những cô bạn TV thật dễ thương. Thuận thích làm cô giáo nên vào Đại Học Sư Phạm, có người yêu ngay khi đang là sinh viên. Thuận sinh hoạt hướng đạo ở ấu đoàn Bạch Đằng. Người yêu của Thuận là một chàng tráng sinh Bạch Đằng lém lỉnh. Bên nhà trai xin làm đám hỏi rồi đợi khi Thuận ra trường sẽ làm đám cưới. Bố tôi nói để khi gần cưới sẽ làm đám hỏi luôn. Khi thấy tôi mãi chưa quyết định chọn ai, Mẹ tạo áp lực lên tôi rất nhiều vì Mẹ cho rằng phải gả cô chị rồi mới tính tới cô em.

Năm 1971 tôi lập gia đình. Năm 1972 Thuận ra trường là làm đám cưới ngay và được bổ nhiệm về dạy tại trường Trung Học Vĩnh Long. Đến năm 1974 Thuận được chuyển về Sài Gòn theo nhiệm sở của chồng và được trở về làm giáo sư Trung Vương. Năm 1975 Thuận di tản sang Mỹ theo nhà chồng.

Vân Hạnh sau Thuận, cao lớn hơn hai cô chị, đặc biệt là hai chị em Hạnh và tôi trông chẳng giống nhau, đũa cao, đũa thấp nhưng số cân hai đũa luôn bằng nhau và Hạnh mặc áo của tôi rất đẹp. Khi nào đi chơi thì Hạnh cứ vào tủ áo của chị mà chọn, thích chiếc nào xỏ chiếc ấy, mặc vừa như in. Hạnh rất thông minh, học giỏi và như thần hộ mạng của tôi. Khi tôi đi thi Bố luôn bắt Hạnh phải chờ đi và đến khi đi xem bảng tôi cũng đùn Hạnh đi xem trước. Chắc ăn rồi tôi mới đi xem kết quả sau.

Tôi còn nhớ trong một chương trình Văn Nghệ Học Sinh của các trường trung học ở Sài Gòn được chiếu trên màn ảnh truyền hình. Trường Marie Curie có Thanh Lan, Trung Vương có Vân Hạnh. Vân Hạnh đơn ca bài Bên Bờ Đại Dương. Cả nhà ngồi xúm xít quanh chiếc TV, nhìn Hạnh hát mà mọi người như ngưng thở. Bố tôi chăm chú xem và thỉnh thoảng lại: “Cố lên con, cố lên con...” như sợ em bị đứt hơi mặc dù đã biết không phải là truyền hình trực tiếp.

Vân Hạnh học Chính Trị Kinh Doanh Đà Lạt, ra trường đậu Thủ Khoa ngành Tiếp Thị và được sang Mỹ học tiếp lên cao học. Thời sinh viên Vân Hạnh hay hoạt động xã hội, từng tổ chức các buổi văn nghệ tại Viện Đại Học Đà Lạt để gây quỹ cứu trợ nạn lụt miền trung.

Đám lau nhau từ Phương Nam trở xuống hay được tôi dắt vào trường những dịp tất niên hay những ngày Đại Hội, khi đủ tuổi đi thi lại trở thành nữ sinh TV.

Tôi ra trường được một năm Nam mới vào Đệ Thất (1966) Nam thông minh, học giỏi, thi Tú Tài đậu Bình nên được lên trường lãnh huy chương đặc biệt cho những người đi thi đậu hạng Bình trở lên năm đó. Trông Nam hiền, ít nói, làm gì cũng kỹ càng và tính toán cẩn thận. Lũ em nhỏ luôn nói chị Nam tầm ngầm mà chết người. Nhà con đàn nên Mẹ tôi thường mua trái cây cả cần xé và cả rem thì mua nguyên ký. Khi ăn Mẹ để nguyên kí lô kem trong cái đĩa sâu lớn bày ngay giữa bàn, mỗi đũa lấy muỗng tự ăn. Thường thì dùng muỗng nhỏ để ăn kem, cùng lắm là dùng muỗng súp. Cô nàng chơi luôn cái sạn để chiên xào, xắn ngay một tảng để vào chén riêng, ra một góc ngồi ăn ngon lành rồi cười ha hả trong khi mấy con nhỏ kia dùng cái muỗng ăn kem nhỏ xíu chông mông lên mà chúm đầu vào đĩa kem. Bạn thân của PN có Bích Hạnh, Tạ Nga, Thanh Loan, Bích Thúy, Diệu Trang... Năm PN ứng cử chức Phó Tổng Thư Ký toàn trường, Lê Bích Hoà là Tổng Thư Ký, cả nhà tôi được dùng làm trụ sở cho ban vận động, lo bích chương, soạn tờ quảng cáo, bàn thảo về các chương trình,

sách lược... Không khí tranh cử cũng sôi nổi không kém dịp bầu cử Tổng Thống Mỹ. Cuối cùng liên danh của PN đã đắc cử.

Sau khi ra trường Nam học Nha, vượt biên sang đây Nam học lại và tốt nghiệp tại Hoa Kỳ, sau đó em mở văn phòng ở Houston, Texas cho đến ngày nay.

Cô em Quỳnh Mai! “Em là con gái trời cho đẹp. Tuổi mới mười ba đã đẹp rồi” (Một câysi đã mượn câu thơ này để ca tụng cô nàng). Ngay từ hồi bé Mai luôn được tô điểm vào trường những lúc có dịp vui. Con nhỏ mặt lúc nào cũng tươi, da trắng nõn. Mai cũng học giỏi, thi vào TV đứng hạng 36 và có khiếu văn chương, ngay khi học đệ nhất cấp đã là phó trưởng khối báo chí toàn trường. Mai cũng tham gia văn nghệ trong trường, có một năm bộ ba Quỳnh Mai, Tuyết Mai và Liên Tâm đóng vở kịch Trần Văn Ngu, Quỳnh Mai đóng vai chàng Trần Văn Ngu, Tuyết Mai làm bà già và Liên Tâm làm cậu bé bán lạc rang, thật vui. Mai chơi thân với Nam Hồng, Diễm Thi, Minh Châm. Về sau Mai làm kinh doanh vì cho là “Phi Thương Bất Phú”

Hồi nhỏ, cô bé Anh Thư học rất giỏi, đứng hạng 22 trong danh sách trúng tuyển TV. Thư chăm và ngoan nhưng tính tình hơi nhút nhát. Chỉ củ mỳ, củ mì sinh hoạt trong phạm vi lớp nhỏ của mình. Liên tiếp mấy năm Thư được các bạn bầu là trưởng lớp, mỗi đầu niên học Thư cắm cúi làm bản đồ lớp, phụ với bà giám thị soạn học bạ cho các bạn và thông báo đến các bạn những tin tức từ ban giám hiệu. Năm 1978 Thư tiên phong đi vượt biên một mình. Sang đây Thư thay đổi hẳn, vào UC Berkeley làm chủ tịch hội sinh viên và dạn dĩ, linh hoạt hẳn ra. Thư tốt nghiệp BS về Computer Science, rất thích làm việc thiện và những việc lợi ích xã hội. Bạn của Thư có Ngô Nga, Ngân, Lan Anh, Thuý, Đoàn Trang...

Nhắc đến Tuyết Minh lại ngậm ngùi. Minh xinh đẹp, khôn khéo, giỏi dang nhất nhà nhưng Tài Hoa Bạc Mệnh nên vẫn số. Em vượt biên cùng PN năm 1978, đi sau Anh Thư nhưng sang đến Bidong thì ba chị em gặp lại nhau và cùng sang Mỹ một lượt. Minh học UC Berkeley ngành Kỹ Sư Cơ Khí, tốt nghiệp Cao Học, làm cho hãng Lockheed. Sau sinh nhật thứ năm mươi, qua một cơn bạo bệnh em trút hơi thở cuối cùng để lại sự xót thương cho bao người thân. Bạn thân của Minh có Bùi Hoàng Yến, Khánh Hoàn, Ngọc Tân, Hạnh, Hiền... Minh có giọng hát hay tuyệt nên đã được mệnh danh là "Họa Mi của đại học Berkeley".

Thiên Hương là cô em thứ mười trong nhà. Thiên Hương vào TV xếp hạng 10 trong danh sách trúng tuyển. Đó là đợt nữ sinh cuối cùng của TV trước 1975. Em vừa thông minh, chăm chỉ, lại yêu văn nghệ, thích viết văn. Mới vào Lớp Sáu em đã cùng bạn là Đinh Lưu Phương Khanh làm bích báo, Võ thị Lý múa bài Lý Con Sáo. Bạn TV thân nhất bây giờ em còn giữ liên lạc là Đỗ Thu Mê Linh. Em còn nhớ giáo sư chủ nhiệm là cô Vĩnh Thanh và bà phó tổng giám thị thời đó là bà Mỹ. Tiếc thay thời cuộc đảo điên, sau 1975 mọi chuyện đổi thay. Trung Vương không còn là Trung Vương yêu dấu của những ngày tháng cũ. Tuy phải xa trường rất sớm, TH vẫn luôn tự hào là nữ sinh TV. Hiện nay TH là Bác Sĩ Nhân Khoa, Trưởng sáng lập Liên Đoàn Hướng Đạo Hướng Việt ở Irvine, đoàn trưởng đoàn Du Ca Nam Cali. Mấy năm gần đây TH được các chị lớn của Hội Cựu Nữ Sinh TV Nam Cali giao cho nhiệm vụ làm MC của hội.

Cô Út Đoàn Thùy sinh sau đẻ muộn nên không được hân hạnh làm nữ sinh Trung Vương nhưng em cũng có tinh thần Trung Vương nhờ dòng máu Hai Bà của "một bày chị gái". Em hay được theo các chị đến trường và em cũng được sống trong môi trường sống của các chị, sinh hoạt ké với các chị. Út thích âm nhạc từ bé nên có những đêm khuya em lên gõ cửa phòng chị: “Dung ơi, cho em ngủ với Dung để em nghe music!”. Chả là vì trong phòng riêng của tôi, Ông Bố sắm cho con gái rệu một bộ máy Akai để nghe nhạc.

Các anh chị đi hết còn mình Út ở lại với Mẹ để chờ Bố đi tù cải tạo trở về. Sang Mỹ cùng bố mẹ năm 1990, học UC Berkeley về Kế Toán và Út Thùy có bằng CPA. Em có điều kiện thực hiện được những ước vọng của Bố Mẹ. Em lập nên Đỗ Gia Trang, một toà nhà thật rộng ở Colfax, California, nơi cả đại gia đình chúng tôi kéo nhau về quây quần ít nhất mỗi năm một lần vào dịp Thanksgiving, để mãi mãi giữ được mối dây thân ái cho đời này và nối tiếp những đời sau.

Đôi nét về chín chị em gái chúng tôi đó!

Tôi thật may mắn và hạnh phúc có một thời thơ ấu sống bình yên bên cha mẹ, anh chị em trong đất nước Việt Nam thuở thanh bình.

Vì thời cuộc đổi thay chị em chúng tôi cũng đã trải qua những nỗi thăng trầm, đau chung với nỗi đau của dân tộc, chia ly, tan tác. Từng đưa xuống tàu vượt biên rồi đoàn tụ lại hết trên đất nước Hoa Kỳ, đã cố gắng để vươn lên. Ngày nay chị em chúng tôi đều có gia đình riêng. Dung, Thuận, Hạnh, Mai đã thành bà nội, bà ngoại. Các con của Nam, Thư, Minh, Hương, Thùy cũng đã đến tuổi trưởng thành. Chị em chúng tôi vẫn liên lạc thường xuyên, chia sẻ vui buồn, giúp đỡ, đùm bọc nhau trong tinh thần “chị ngã em nâng”.

Năm nay tôi đã bước sang tuổi bẩy mươi, sống an bình, thanh thản, luôn hãnh diện là chị lớn của Chín Chị Em Gái, trong đó có Tám Nàng Con Gái Trung Vương.

Đỗ Dung – Mây Lang Thang

Cây Si Già

Nhân loại bao gồm phái nam và phái nữ. Trẻ nhỏ sẽ lớn dần thành cô cậu yêu đời ở lứa tuổi thanh xuân. Thời gian là mũi tên phóng bay lao vút. Cái thưở ngọt ngào yêu dấu cũng đành buông xuôi, phôi pha theo năm tháng cùng ngàn đóa hoa tiêu lấm chắm trên mái tóc giăng sầu.

Ai trong chúng ta đều nuôi tiếc khoảng thời gian nên thơ nhất của lứa tuổi hồn nhiên. Thời nhí nhảnh mình làm cô cậu học trò dung dăng dung dẻ với bao ký ức chưa ngủ yên, còn mãi mê lảng động trong tiềm thức. Năm tháng chưa biết buồn của chuỗi ngày cắp sách đến trường với hai tà áo tơ quện bay trong chiều nắng nhạt; Ôi chào ơi, có phải đất trời cũng thâm biết khung cảnh sân trường quá dễ thương đến mê hồn hay sao vậy kìa?

Thật tình mà nói, tôi cũng là một trong những cô học trò mảnh mai áo trắng này. Vậy mà tôi còn cảm nhận về đẹp thướt tha của bạn tôi thì làm sao, tôi không thông cảm cho mấy anh có tên gọi là "Cây Si" cứ lẩn quẩn quanh trường cho được.

Buổi chiều dành riêng cho các lớp đệ thất, đệ lục và đệ ngũ. Lứa tuổi của ba lớp này thì chắc còn con nít nên chưa trở mã cho lắm, chưa có vóc dáng yểu điệu với đôi má hồng hây hây, đôi môi đỏ mọng cong vành. Càng lên các lớp cao vào buổi sáng thì chương trình học khó hơn với nhiều môn nhức đầu. Thí dụ như làm sao phải nhớ các hình vẽ loằng ngoằng trong môn Vạn Vật, ban A. Nếu là năm lớp 11 chuẩn bị thi Tú Tài Một, và càng mất ăn mất ngủ, học ngày, học đêm cho kỳ thi Tú Tài Hai đến héo người. Cái chuyện ngủ gà ngủ gật, nằm thừ người trên cuốn sách thì xảy ra đều đều, không cần phải nhắc nhở.

Hình như phép nhiệm màu nào đó thường bù đắp cho sự học hành khó khăn hơn khi mỗi năm các nàng lớn thêm một tuổi. Ngày xưa, tuổi đôi tám, đôi chín là thời khắc xinh xắn nhất của con gái hay sao ấy?!

Giờ tan trường giữa trưa hè nóng gay nóng gắt của thành phố Sài Gòn. Cây si không hề quảng ngại nắng mưa, từ khắp bốn phương trời, rất siêng năng và thân thương mọc lác đác loanh quanh bên đường Bà Huyện Thanh Quan mới vui chi lạ!

Nhiều ngày trời mưa tình tứ ngấn ngor thả hạt lơ thơ đậu trên tà áo đóng đưa trong màn thưa sợi nước nũng nịu. Có phải mây xám tro thích thú tạo cơ hội chín mùi cho các anh lãng xăng cầm chiếc dù tròn xoe nho nhỏ, chỉ che vừa đủ cho hai mái tóc bông bênh khi mùa xuân hoa mộng đang phát phơ trên đỉnh tình yêu vừa chớm nở chãng?!

Lâu lâu thắp thoáng vài chàng bên cửa chùa Xá Lợi. Trong điệu bộ hiền lành, anh xớ rớ đứng chờ bóng hồng đã làm anh mất ăn mất ngủ, để được trao tận tay nàng dễ thương nhất Giao Chi một lá thư xanh tỏ tình...

- Ngày mai anh xa Sài Gòn làm lính húi cua rồi, em có buồn không?
- Trời, vậy mà cũng hỏi...!!!

Mấy mươi năm xa cách góc trời thương nhớ của một thời vàng son tuổi ngọc ngà, tôi ngồi đây với nỗi nhớ đọng đầy kỷ niệm. Hình ảnh góc trời Sài Gòn yêu dấu bên kia bờ đại dương muôn trùng cách biệt, bây giờ ra sao rồi nhỉ? Hay đã tan nhà theo dòng đời rẽ khúc mất rồi?

Ngồi thơ thân bơi về chốn cũ

Gốc cây si mưa phủ còn không?

Hay là hóa đá tro lòng
Hay xuôi theo sóng mênh mông xứ người.

Nếu lỡ gặp giữa trời xú lạ
Nụ cười trừ, tội vạ chi nhau
Bão đời thổi mất lời trao
Bao nhiêu mật ngọt tan vào hư không.

Nhìn thực tại cho lòng thanh thản
Áng mây chiều tan loãng thổi bay
Cây si già cõi lung lay
Tình xưa theo sóng biển say vỡ òa.

Bạch Liên
Sept 2017

OAN GI HÒN CHỮA CHỊU ĐI?

*

Thành kính tưởng niệm những người Lính của tất cả
các QUÂN, BINH CHŨNG;
toàn thể QUÂN, DÂN, CÁN, CHÍNH và LỰC
LƯỢNG CẢNH SÁT
VIỆT NAM CỘNG HÒA đã nằm xuống vì bảo vệ tự
do cho miền Nam VN.

*

Hòn oan thất thểu nào nề
Thương ơi Người Lính hiện về mỗi đêm!
Dáng Anh xiêu vẹo rũ mềm
Chiến y đẫm máu lấm lem bụi đường
Anh tìm chiến hữu bị thương?
Tay chân quờ quạng, chiến trường nồng tanh.

*

Chúng tôi đã sống nhờ Anh
Xả thân vì nước, quyết giành tự do.
Đêm đêm ảm hiện dạn dò
Thơ văn tôi viết đấn đo ngày ngày
Mong sao lưu lại đời này
Công ơn Chiến Sĩ miệt mài vì dân.

*

Nén hương tưởng niệm ân cần
Cầu Anh siêu thoát, nợ nần được buông!
Ý Nga*28.9.2017

Mưa Sài Gòn

(Tình Khúc Mưa Số 51)

Vẫn cơn mưa, về qua lối cũ
Chiều Sài Gòn ủ rũ phở buồn
Hạt mưa tí tách rơi tuôn

XUẤT NGOẠI

Đi đâu tiên cũng đi đầu
Việt, Hàn đều được đảng “thầu” ngon ơ!

*

Những người Việt sang Nam Hàn làm “thợ”
Người Nam Hàn cũng sang Việt! Làm chi?
Thông thường thì họ làm chủ công ty
Chủ và tớ, ai ra đi hoan hỷ?

Bán trình tiết, đảng đẩy đi, chăm chỉ
Bán sức người? Đảng ký! Mặc sức suy!
Tiền dân chi, đảng thịnh. Dân thiếu gì!
Càng trao đổi Việt, Hàn đảng càng khoái!
Ý Nga*28.9.2017

TÂM TỬ

Khi đã được ai khen là người tốt
Thì cả đời chẳng muốn xấu với ai
Ngày từng ngày đem phúc đức, điều may
Chia đồng loại bằng từ tâm rộng rãi.

Lòng nhân ái, khoan dung bưng sóng lại
Chẳng phụ ai, luôn nỗ lực hết mình
Nghịệp thiện lành tu tập tùy tâm sinh
Tâm cao thượng? Tùy lòng thành thức tỉnh.
Ý Nga*28.9.2017

ĐÚNG LÀ CỘNG!

Cán Bộ Tuyên Huấn Huyện:
Chặn tiền quyền góp thiên tai?
Là tên cán bộ huyện này, đầu xa

Có cơn gió lạnh thổi luồng qua tim.

Khung trời xám giăng màu sương tím
Dòng xe qua hồi hả về đâu
Mưa đem khoảnh khắc u sầu
Cho người tình lỡ đêm thâu võ vàng.

Cơn buồn đọng , lỡ làng năm tháng
Thời gian còn nổi nhớ miên man
Chiều thu lá úa rơi tàn
Giọt mưa như thể lệ tràn mắt ai.

Mưa Sài Gòn chập chùng tê tái
Bềnh bồng trôi dòng nhớ đọa đày
Gởi người cơn gió heo may
Dài thương năm tháng u hoài vẫn vương.

Đi giữa mưa, lạnh lùng chân bước
Nghiêng xuống đời, lướt thướt thu rơi
Mỗi mùa thương nhớ bồi bồi
Chiều qua phố nhỏ rã rời nhớ nhung.
Ngọc Quyên

NGƯỜI MỸ VỚI CHIẾN TRANH VIỆT NAM

Khi tôi chạm tay vào bức tường đá đen,
Tôi như vừa chạm vào quá khứ,
Tay tôi lướt qua những họ tên xa lạ,
Tên những người Mỹ gục ngã ở Việt Nam.

Chuyến tàu Mỹ vào cảng Đà Nẵng 1965,
Đã mang theo những chàng lính trẻ,
Các anh xuống tàu nhiệt tình hăm hở,
Đâu biết cuộc chiến khốc liệt đang chờ.

Chiến tranh, tuổi trẻ hoài bão ước mơ,
Đã đưa chúng ta vào vòng sinh tử,
Bảo vệ miền Nam hòa bình dân chủ,
Đất nước Việt Nam chia cắt hai miền,

Nhiều người Mỹ chỉ biết về Việt Nam,
Một nước chiến tranh ở một nơi nào đó,
Họ làm quen những địa danh xa lạ,
Tỉnh thành, xóm làng con em họ dừng chân.

Những trận đánh kinh hoàng, những lần hành quân,
Thương nơi anh ở ngày đêm chiến đấu,
Có địa danh làm trái tim họ rướm máu,
Nơi anh bị thương hay gục ngã hi sinh.

Giỏi tài “tuyên huấn”? Ha ha:
“Nghèo, ai hưởng Tết? Đúng là phúc ta!”

Bí Thư Tỉnh Ủy:

Quan đưa tiền bản, bạc tà
Sai ông mua chức? Khà khà! Khỏe re!
Quan đi, ông cứ cặp kè
Thiên phương, bách kê chia phe làm... giàu!

Phó Ban Tổ Chức Tỉnh Ủy:

-Giờ làm việc, lên đi đâu?
-Bia ôm, rượu, gái... nhu cầu cao hơn!
Được chòi đũa móc: mâm sơn
Tội chi chẳng hưởng cháu con đảng đoàn?

Giám Đốc Đài Phát Thanh,

Trung Tướng Công An:

Đảng hồng thích xã hội... đen
“Côn” An móc ngoặc bằng khen thiếu gì
Nói năng chi? Cứ thường thì
Những con Vẹt Đỏ Vô Nghi: my dân!

Phó Cục Trưởng:

Cục gì Cục thật tối tân?
Tối... tầm thì có! Truồng trần mua dâm
Hại bao trinh tiết trẻ em
Người, hay Vượn Vẹt, mà nằm tênh hênh?

Bách Thiên Bộ Trưởng:

Bách thiên chuyện đã đóng đinh
Vẫn vờ vĩnh, giả hiền lành nai tơ
Nhắm tay tham nhũng: vét, vơ,
Quơ, quào khét tiếng; trơ trơ ngời hoài.

*

Ai liêm chính, chẳng tay sai?
Ai cần kiệm, ai thực tài Cộng quân?
Toàn theo giặc Hán ân cần,
Toàn gieo tội ác ngút ngàn Bắc, Nam!

Tàu Cộng:

Đi mua hậu thuẫn: phán, đàm;
Thập thò giặc Hán cứ tìm đảng tham
Việt gian, Việt Cộng trọng tâm
Cứ sai là chạy, sao lắm được cơ?

Ý Nga*28.9.2017

LÀM “DÂU”

(Thương tặng các em
phải lưu lạc xứ người để nuôi gia đình)

*

Đông Hà, Cam Lộ, A Shau, Gio Linh,
Khe Sanh, Pleiku, Đắc Tô, Bình Giả....
Chiến tranh leo thang. Ngày về xa quá,
Bắc quân không ngừng xâm chiếm miền Nam.

Lính Mỹ từng ngày sống với chiến tranh,
Nghỉ ngơi từ bụi cây, cánh đồng êm ả,
Là những hầm chông, bẫy mìn nghiệt ngã,
Những thường dân. Ai là bạn, là thù?

Vài ngày nghỉ phép thành phố đang chờ,
Anh tìm vui trong cuộc tình, bia rượu,
Tạm quên chiến trường hôm qua đổ máu,
Có xác đồng đội chết trước mặt mình.

Lính Mỹ và những người bạn đồng minh,
Đi cùng miền Nam Việt Nam lửa đạn,
Hơn 58 ngàn lính Mỹ đã nằm xuống,
Bao người bị thương thể xác lẫn tâm hồn.

Lính Việt Nam Cộng Hoà hi sinh trên quê hương,
Lính Mỹ mất mát trên quê người xứ lạ,
Cùng chiến đấu, cùng chia nhau gian khổ,
Tôn thương nào cũng đau đớn như nhau.

Người Mỹ không ngờ cuộc chiến dài lâu,
Tiêu hao vũ khí, bạc tiền, nhân mạng,
Ai may mắn được trở về nguyên vẹn,
Ai thương binh, ai xác phủ quốc kỳ.

Cuối cùng người Mỹ cũng đã trở về,
Với quê hương và người thân của họ,
Cho dù tên anh trên bức tường bia đá,
Kỷ niệm buồn của cuộc chiến Việt Nam.

Nguyễn Thị Thanh Dương
(Sept. 23, 2017)

Anh Năm chỉ thích cà ry,
Còn bà chị Cả: kim chi li bì,
Câu Ba vùi vĩnh sushi,
"Mẹ chồng" ác ý sân si suốt ngày.

Đêm về, nước mắt đắng cay
"Chồng" la khi tỉnh, lúc say: đánh người.

Các em có biết khổ ơi!
Vi ai mà phải toi bời tiết trinh?
Trong khi đảng đã nhờ mình
Tiền vô như núi, linh đình ăn chơi.
Ý Nga*28.9.2017

NĂM ẤY TRĂNG THANH HOA NỞ RỘ...

*Quen người từ bữa trời mưa
Môi chưa biết dỗi, mắt chưa biết buồn
Lòng chưa gọn chút vấn vương
Hồn còn nguyên vẹn như sương trắng ngần*

*Giá như mình chẳng... đứng gần
Mây xanh lòng bóng nắng vàng bên hiên
Không nghe tiếng hót vành khuyên
Đậu trên nhánh trúc trao duyên lạ kỳ!!!*

*Người đâu gặp gỡ mà chi *
Cho đêm mộng寐 tình si... nhớ người
(Giá như mưa đừng... lưa thưa
Chắc chi hai đũa đồng đưa cuộc tình...)*

*Bây giờ viết chuyện chúng mình
Ôi... đôi mắt đỏ như bình minh trong
Đi vào tình sử bẽnh bồng...
"... Ngày xưa, năm ấy mưa hồng thấm duyên
Vườn trăng bỗng nở nụ Quỳnh..."*

Kiều Mộng Hà, 26 Sept., 2017

* thơ Nguyễn Du trong **Đoạn Trường Tân Thanh**

Portland và Tôi

Sau năm 1975, người viết trở thành "bà mẹ quê" ở nhà nấu cơm nuôi chồng, nuôi con, nuôi gà, nuôi vịt sống qua ngày vì Bộ Xã Hội, nơi người viết làm việc đã bị giải thể. Rồi với nhiều áp lực trong cuộc sống, trong tinh thần, chúng tôi trở thành những thuyền nhân tìm đường vượt biên và đã được cô em gái, nguyên là du học sinh trước năm 1973 cư ngụ tại Portland, Oregon bảo trợ chúng tôi đến sống ở Portland kể từ năm 1981.

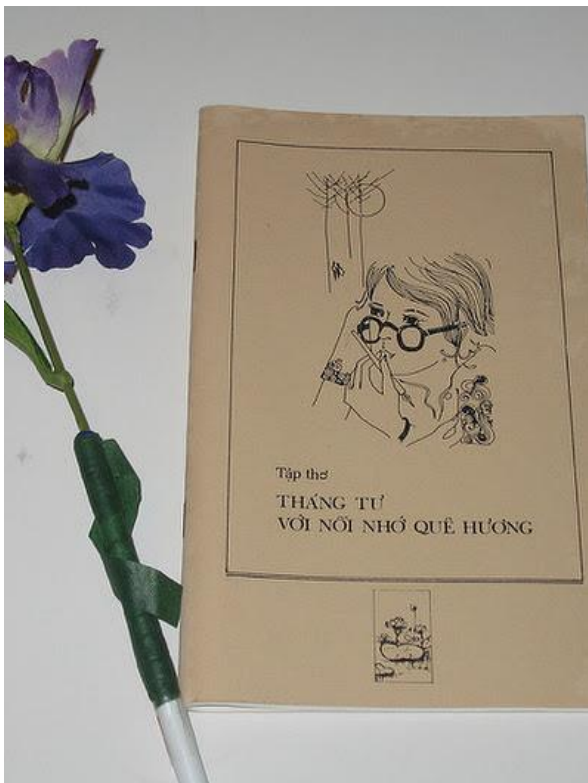
Portland ngày ấy rất ít người Việt Nam định cư. Đa số những người tỵ nạn ở Portland được cơ quan USCC bảo trợ và giúp đỡ trong những ngày đầu để hội nhập vào đời sống Mỹ.

Dân số Portland vào thời điểm năm 1981 không đông đảo như bây giờ, người dân hiền hòa dễ thương. Khí hậu trong lành có đầy đủ bốn mùa xuân, hạ, thu, đông. Cảnh sắc Portland đẹp như một Đà Lạt ngày xưa, nên tôi đã yêu Portland ngay từ dạo đó và đã sống ở nơi đây 36 năm rồi.

Khi trở lại đời sinh viên ở “đại học trường làng” Portland Community College năm 1982, trong không khí trẻ trung vui vẻ của khung viên đại học, người viết đã cùng các bạn sinh viên Huỳnh Lương Vinh, Lưu Sĩ Minh, Nguyễn Minh Ngân, Nguyễn Khôi Nguyên, v.v.

tổ chức nhiều buổi “văn nghệ văn gừng mừng” Ngày Tết Nguyên Đán, Tết Trung Thu, v.v. để giới thiệu văn hóa Việt Nam đến những người bạn Mỹ tại trường rất nhiệt tình, hào hứng với phương tiện thiếu thốn đủ mọi mặt vì lúc đó chúng tôi là những “sinh viên nghèo” mà lị. Chúng tôi làm việc với trái tim tình cảm và nhiệt tình của tuổi trẻ đầy lý tưởng chỉ với mục đích đem lại niềm vui cho mình, cho người trong phạm vi và khả năng hạn hẹp của người sinh viên mà thôi. Cũng nhờ được sự giúp đỡ của các chàng “sinh viên đàn em dễ thương” này mà hai tập thơ **Tháng Tư Với Nỗi Nhớ Quê Hương** và **Những Bài Thơ Tình Yêu** của Sương Lam được ra đời. Phần hình ảnh do họa sĩ Huỳnh Lương Vinh phụ trách. Cám ơn họa sĩ HLV nhé.

Vào thời điểm năm 1982, việc in ấn sách báo Việt Nam tại Portland, Oregon và các nơi khác chưa đạt được tiêu chuẩn trình bày (layout) đẹp đẽ, mới lạ như cách trình bày của các chương trình về layout trên computer hiện đại bây giờ. Người viết phải mò cò đánh máy trên chiếc máy đánh chữ cà tàng mua ở Goodwill từng bài thơ chỉ với hai ngón tay mà thôi (may quá còn hơn là “nhất dương chỉ”). Thế là chị em chúng tôi, người thì mò cò đánh máy, người thì vẽ hình trang trí trang bìa, trang trong các bài thơ, người thì sửa dấu chính tả, xong rồi đưa đi nhà in làm photocopy. Tiền in ấn thì đã có các bạn sinh viên ủng hộ. Không có buổi ra mắt thơ náo nhiệt, rầm rộ như bây giờ mà chỉ in ra để biếu tặng bạn bè thân hữu yêu thơ, các chùa, các nhà thờ, các nhóm sinh hoạt thanh niên sinh viên bán để lấy tiền gây quỹ tổ chức thêm các cuộc vui khác nữa. Một thuở sinh viên trong bước đầu tỵ nạn nơi xứ người thế mà vui và đầy kỷ niệm đáng yêu, đáng quý. Bây giờ nhắc lại người viết có đôi chút ngậm ngùi vì những chàng sinh viên cũ ngày xưa bây giờ đã tứ tán nơi đâu, biết ai còn ai mất?

Rồi thời gian lặng lẽ trôi qua, chuyện áo com và lo lắng cho cuộc sống mới nơi xứ người đã làm cho người viết phải tạm gác lại chuyện văn thơ nghệ thuật và chuyện đi vác gà voi sang một bên một thời gian vì bao tử đói thì làm sao có đủ sức mà “phun châu nhả ngọc” cho được. Smile!

Không ai có thể giúp mình bằng tự chính mình được. Vợ chồng chúng tôi đã bỏ lại ở quê hương những gì mình đã có và ra đi với hai bàn tay trắng trên chiếc thuyền con bé nhỏ chẳng biết sẽ trôi giạt về đâu. Cũng nhờ trời thương, chúng tôi đã đến bến bờ tự do trong an lành, xum họp gia đình đầy đủ. Chúng tôi đi học trở lại chỉ là để có tiền trả tiền nhà, tiền điện,

tiền thực phẩm với số tiền “basic grant” và tiền “work study” ít ỏi. Chúng tôi phải vừa đi học ban ngày vừa đi làm thêm công việc quét dọn công sở (janitor) ban đêm. Cầm những đồng tiền làm được do tự chính tay mình làm ra được trong buổi ban đầu gian khổ nơi xứ người, tôi đã nhiều đêm phải khóc thầm. Than ôi! Thời oanh liệt kẻ hèn người hạ nay còn đâu?

Nhưng dầu sao đi nữa, chúng tôi vẫn có phúc hơn bao nhiêu người đói khổ còn lại ở quê nhà vào thời điểm đó, nên chúng tôi có ngại gì những gian khổ lúc ban đầu này.

Rồi Trời Phật cũng thương cho kẻ có lòng nên dần dần chúng tôi cũng đã ổn định được đời sống. So với bao nhiêu người khác, chúng tôi chẳng có gì là cao sang quyền quý cả. Tôi an phận làm một cô giáo tầm thường nơi xứ lạ. Điều quan trọng đối với tôi trong hiện tại là vợ chồng yêu thương nhau, con cháu ngoan hiền, có sức khoẻ tốt, thân an trí lạc là tốt lắm rồi. Tiền bạc, danh vọng, chúng tôi đã có rồi cũng đã mất, Cuộc đời có không, không có, chuyện ghét thương thương ghét là chuyện thường tình nơi chốn bụi hồng lao xao này, hơi đâu mà thắc mắc cho mệt! Bạn nhỉ?

Mỗi người có một cái nhìn, một thái độ, một cảm nghĩ khác nhau về một sự việc. Người khác có quyền nghĩ sao về mình là tùy ý họ vì họ có cái quyền đó. Có sao đâu? Còn mình như thế nào thì hãy để cái “nhất điểm lương tâm” của mình và Trời Phật phán xét vì người viết vẫn tin rằng: “Ngẩng đầu cao ba thước đã có thần linh” rồi, cho nên ta cứ an tâm sống vui sống khoẻ trong giây phút hiện tại là được rồi. Tôi nghĩ thế! Bạn đồng ý chứ?

Khi người viết quyết định “rửa tay gác bút” chôn học đường trước cái tuổi về hưu hợp pháp, chính thức của chính phủ Bush trước đây cho phép, đã làm cho phu quân của tôi “cảm ràm” và nhiều thân hữu, bạn đồng nghiệp của tôi ngạc nhiên hết sức vì tại sao một người năng động, làm việc hết sức tích cực, nhiệt tình như tôi lại thích về nhà làm “bà mẹ què” hơi sớm như vậy nhỉ?

Có thể là tôi chán việc tranh đua, chèn ép, bất an ninh nơi chốn học đường nên thích ở nhà vui hưởng hạnh phúc gia đình với chồng con, cháu nhỏ chẳng?

Có thể là vì tôi muốn nghỉ làm việc sớm để có thể làm được những việc mình thích mà lâu nay vì cuộc sống mà phải tạm gác lại chẳng?

Có thể là vì tôi đã thuộc bài:

“Tri túc, tiện túc, đãi túc, hà thời túc

Tri nhân, tiện nhân, đãi nhân, hà thời nhân”

tạm hiểu là:

“Biết đủ thì là đủ, đợi đủ biết bao giờ mới là đủ

Biết nhân thì là nhân, đợi nhân biết bao giờ là nhân” chẳng?

Là vì nguyên nhân nào đi nữa, tôi nghỉ việc mà vẫn được ông Bush, ông Obama, ông Trump trả lương cho tôi hằng tháng và cung cấp bảo hiểm sức khoẻ cho tôi là được rồi. Có sao đâu?

Năm 2002, tôi đã trở lại “phóng tay, múa bút” trên ORTB, trên các đặc san thân hữu bên anh, bên em, trong các diễn đàn cõi ảo, cõi thật “cho vui với đời” một tí tí với cái tên “Sương Lam mờ chân mây” mà tôi đã chọn từ năm 17 tuổi khi sinh hoạt Gia Đình Phật Tử Chánh Minh ở Việt Nam ngày xưa.

Bây giờ người viết lại có được “job” làm kẻ giữ vườn **Một Cõi Thiên Nhân** để tâm tình với quý vị cao niên hằng tuần trên ORTB với nụ cười duyên dáng. Không ngờ tôi cũng đã “trải dài tâm tình” qua 387 bài viết trong mục MCTN trên Oregon Thời Báo tại Portland, Oregon rồi. Trung bình một bài viết trong mục MCTN của tôi là 4 trang đánh máy, như vậy tôi viết được tổng cộng là 1548 trang. Mèn ơi! Cũng nhiều đấy nhỉ! Smile!

Nhiều thân hữu đã làm "dám đóc, dám xúi" người viết in sách và tổ chức ra mắt sách cho vui. Nhưng... cho đến giờ phút này và có lẽ sau này nữa, người viết chỉ viết "cho vui với đời" mà thôi, chứ không có ý định in sách hay ra mắt sách riêng cho mình làm chi cho mệt trí. Người viết vẫn thích góp mặt chung với bạn bè, mỗi người góp một ít bài, một ít tiền, chung nhau thực hiện các tuyển tập, xong rồi chia nhau mỗi người dăm ba quyển tặng bạn bè, như thế cũng đủ vui rồi. Khỏe re! Smile!

Người viết thường tự nhủ: "Nếu đã có duyên văn nghệ với nhau thì sẽ có "người tri âm, kẻ tri kỷ" tìm đọc thoải mái "free" các bài tâm tình của tôi trên trang Một Cõi Thiên Nhân

của tôi trong Oregon Thời Báo hay trên trang nhà, trên trang Plus Google của người viết là tôi đã vui rồi. Bằng không có duyên với nhau thì dù có mời gọi cách nào cũng đành chịu thôi. Tiền in sách, ra mắt sách này nếu dùng vào những việc công ích, cứu trợ kẻ đáng giúp vẫn có giá trị, ý nghĩa hơn chăng?"

Người viết còn rủ rê ông xã đi làm "thợ vịn" cho các công tác cộng đồng khi có thời giờ và sức khỏe, đi tiểu ngạo giang hồ, đưa thơ văn, bài nhạc lên trang nhà www.suonglamportland.wordpress.com và trang Suonglamportland Youtube của tôi cho thiên hạ vào xem "chùa" giống như Quán Ven Đường của GS Huỳnh Chiếu Đăng vậy đó, đi chùa lễ Phật tụng kinh, vui đùa với cháu nội Mya như vậy là được rồi. Ai nói gì thì nói, ai khen chê gì thì chê khen. Ai giận hờn gì thì hờn giận. Mặc họ! Có sao đâu? Bon chen và tức giận làm gì cho mệt!

Cũng nhờ có duyên lành, khi giữ mục MCTN này, người viết được nhiều bạn thật, bạn ảo gửi tặng kinh sách, tài liệu đến cho người viết để làm tài liệu viết bài, làm youtube, thực hiện ảnh thơ, phổ nhạc, ngâm thơ giúp, lưu trữ hay giới thiệu đến các diễn đàn, thân hữu khác, v.v. Nhiều khi nhờ đọc một câu chuyện mà bạn bè chia sẻ trong các diễn đàn văn nghệ mà người viết tham gia sinh hoạt hay do email bạn gửi đến, người viết lại có hứng khởi và tài liệu viết bài tâm tình cho quý vị cao niên đọc đỡ buồn trong tuổi hoàng hạc này. Cũng vui thôi!

Xin cảm ơn những người bạn tốt của tôi nhé.

Xin mời quý vị cùng thưởng thức Youtube Portland trong trái tim tôi do người viết thực hiện dưới đây:

Youtube Portland trong trái tim tôi 5:15

<https://www.youtube.com/watch?v=yUgVZoKRXGA>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 387-ORTB 799-92017)

Mê Lộ

(Cám ơn nhà thơ Hư Vô với bài thơ "Nụ Hôn" đã gợi niềm thi hứng)

*Đường vào tim mê lộ
Đầy hào hức trong nhau
Đêm rã rời chứng tích
Chùng bắt sóng chiêm bao.*

*Tình yêu như ngọn gió
Cửa nát trái tim tôi
Vết cắt nào êm ái
Giọt máu đào ngọt môi.*

*Cơn say tình đắng lịm
Đam mê vẫn đầy vơi
Đêm xuân thì dậy mộng
Hương ấm êm rã rời.*

*Anh ơi , buồn tóc rối!
Tình như đã bấy lâu
Chỉ một lần sau cuối
Con mê lại bắt đầu!*

*Làm sao mà hiểu thấu
Lệ đắng chảy vào hồn
Nơi trái tim chôn giấu
Vị ngọt mềm môi hôn.*

*Mà lần ranh mê lộ
Là nỗi nhớ tháng năm
Dù như không như có
Vẫn mãi là tình nhân ...*

Ngọc Quyên

TÌNH THIÊN THU

(Thiên Thu Tình Mộng)

*Từ anh đi em một đời mộng mị
Tình héo hon tiếc tuổi xuân thì
Hoa tình yêu ủ rũ khép đôi mi
Anh xa cách tình thôi đành dang dở...*

*Cô đơn bước u buồn trên ngõ nhỏ
Anh đi rồi còn ai đón, ai đưa
Công viên chiều hàng cây đứng ngẩn ngơ
Nơi hò hẹn - tìm đâu ngày yêu dấu?*

Có Những Lúc...

*Có những lúc ... tâm hồn nghe dậy sóng
Tôi ước mơ như tuổi vẫn còn xanh
Mong đứng lên ôm cả trái địa cầu
Đất đá đời vui đập một vòng tay!*

*Có những lúc... thức tỉnh từ cơn mơ
Nghe tâm tư ánh sáng đến từ đâu
Chợt phút giây lắng đọng thoáng se lòng
Tôi đang đứng bên bờ cao giác ngộ*

*Có những lúc... tưởng không là tôi nữa
Biết về đâu... tôi biết phải về đâu?
Tiếng vọng kinh cầu hai chữ "Nam Mô"
Đâu tu hành, nghe vô thường chi lạ!*

*Có những lúc... nhận ra mình vẫn thế
Vẫn là tôi muôn thuở của năm nào
Lòng bao dung... một chút gì xao xuyến
Tôi là tôi... thực chất... vẫn là tôi!*

Thu Hương

Như Mưa Trong Đồi

*Vạt nắng mong manh
Rơi trên biển vắng
Giọt mưa giọt đắng
Biết chẳng hồi người!*

*Cánh gió lưa thưa
Hải âu tan tác
Nước mắt hay mưa
Lòng sâu biển khóc.*

*Dòng mưa đau rát
Nước mắt mặn môi
Chảy xuống ngậm ngùi
Giã từ tình ơi!*

*Ngàn năm xa cách
Còn gì cho nhau
Mảnh hồn tan vỡ
Tình trót dại khờ.*

*Thiên đường mộng mị
Một phút tình vui
Ôm tàn nguyệt lạnh
Rơi vàng đôi nơi.*

Đời không chung lối

Anh chẳng nói một lời tình già biệt
Cõi tình chung em tha thiết mong chờ
Bởi vì đâu tình phai nhạt hững hờ
Mãi trong em tình nhưng nhớ, bơ vơ!

Em nức nở bài **Thiên Thu Tình Mộng**
Tiếng đàn ai thao thức những đêm mơ
Tình ngọt ngào đọng đầy bao kỷ niệm
Thiên thu tình buồn, còn mãi vương to!
Phạm Thị Minh-Hưng

ĐỪNG GỖ CỬA

(Cho những ngày chớm thu...)

Mặt trời buồn... buông rèm mây ủ rũ
Gió lang thang tình tứ với sương mù
Hoa e thẹn khép mình trong cánh lá
Chàng bướm say tình lay động bóng thu.

Đừng gõ cửa! Hồi người yêu tháng chín
Gió đưa mùa mang bụi phủ trên thềm
Sợi nắng mỏng cô nhòai mình bám dính
Mưa thừa cơ lác đác ướt song rèm.

Đừng gõ cửa! Khi mùa thu vừa đến
Lá bên ngoài nhún nhảy bước theo chân
Chiếc lá đỏ, vàng mang bao kỷ niệm
Của một thời dây định mệnh chưa giăng.

Đừng gõ cửa! Khi cửa tim vừa đóng
Mây vô minh theo gió chướng vương đường
Lý trí ngu ngơ... bờ tim chao sóng
Đôi môi rung theo khúc nhạc Nghe Thường...

Kiều Mộng Hà
(Trong “**Tình Vẫn Còn Đây**”)

THƯƠNG THÂM

(Viết thay L. và viết hoa như yêu cầu)

*

Sắc hồng vạt áo quyen Ai
Thoáng Em, tóc xõa ngang vai, góc đường
Đi theo, khoảng cách nhịn nhùng
Dáng Em thanh thoát, thả hương ngọt ngào.

Vẫn mùi chanh của hôm nao
Vẫn ta lão đảo, lao đao thương thâm.
Mừng Em năm chín tuổi cầm

*Tình không chung đôi
Thú đau thương lỡ
Nguyện thề khôn nguôi.*

*Xao lòng khoảnh khắc
Hay trọn cuộc đời
Nước mắt chia phôi
Gởi về phương ấy.*

*Ân tình làm lỡ
Xin tặng cho người
Cho dòng nước mắt
Như mưa trong đời.
Ngọc Quyên*

TÌNH NGUYỆN VÔ TỬ... CHUNG THÂN

Đêm mơ màng, thấy nàng tiên
Sáng ra tụi phận chẳng tiền mua hoa
Lấy chi chuẩn bị làm quà
Thăm em chẳng lẽ qua nhà cười suông?

Thả màu mực tím, thơ buông:
Vẽ hoa trang trí, giống chuông ái tình
Mong em nghe rõ âm thanh
Trái tim anh đập vì mình em thôi.
Trao em bí ẩn bởi hồi
Để em nhốt kín cho... rồi đời đi!
Á Nghi*16.9.2017

MỚI... NỬA THÔI MÀ! (Thương tặng T & N (Genova, Italia))

*

Dẫu rằng chỉ... nửa vàng trắng
Vẫn soi sáng tỏ tay chàng quàng vai
Thơ chàng mới tỏ... nửa bài
Đã nghe nóng tới tận tai em rồi!

Biết nhau mới chỉ... nửa vời
Anh đòi tiếp bước trọn đời cùng nhau?
Đi cùng mình sẽ tới đâu?
Nửa đời... không nhèo, ngọt ngào có trao?
Á Nghi*13.9.2017

EM NHỚ CHIỀU QUA
Thấy nhớ nhớ ánh mắt buồn bí ẩn,
Thấy thương thương hương huyễn hoặc ngọc lan,
Nhớ nụ cười thánh thiện tựa thiên thân,

Mà như mười chín cài trâm hôm nào.

*Em không quay lại cười, chào
Nhìn ta lẻo đẽo, mong trao hoa hồng?
Em chưa sổng bước bên chồng
Ta theo bóng lẻ. Mình... vòng vòng thôi!*

*Sắc vàng thu, lá rơi rơi;
Áo hồng xinh, tóc vờn khơi tim cười.
Nắng vàng điểm vạt áo phơi
Chúc Em: tuổi mới thành thoi, an nhàn.
Chúc Em: sinh nhật vui tràn
Trào ra cả phố, cho chàng mê say
Đưa tay nhật nhanh vui lây
Đêm về còn động ngất ngây hương Nàng.
Á Nghi*16.9.2017*

“LOA” HỒNG RỒI!

*-Hôm nay anh không ré?
-Tại cái loa bị... rè!
-Em mừng chẳng phải nghe
Âm thanh của Ông Kẹ.*

*Hôm nay không cần né
Được thanh thân rồi nè!
Không có ai hăm he
Đôi tai tha hồ khỏe!
Á Nghi*16.9.2017*

LẤN ĐẦU HẸN NHAU

(Để nhớ một thời...)

*

*Bóng hai đĩa trong màn đêm mờ ảo,
Hoa tỏa thơm trong gió mát rộn ràng,
Mình sánh vai, dạo góc phố, lang thang,
Nhịp tim đập nghe rõ ràng hạnh phúc.*

*Chân chậm chạp... Đời còn dài, ai giục?
Trăng đêm nay tỏa sáng hơn cả ngày?
Vạn vụng về thách thức, thử cùng ai
Tim loạn nhịp hát to bài Tình Ai.
Á Nghi**16.9.2017*

Thật dễ... ghét lời tỏ tình lí nhí!

*Hoa tím tím chàng trao tay chi nhí?
Mắt nam châm mà chẳng tiếng hỏi han,
Gió hòa âm theo Ai, khảy nhịp đàn
Âm đều đặn mà nhịp tim tương phản.
Á Nghi*13.9.2017*

BẠN OI!

KHÔNG RƯỢU ĐỪNG SAY!

(Viết thay H. và K. (Rapallo, Genova, Italia))

*

*Hẹn anh kiếp khác chi hồng?
Kiếp này tôi chỉ một chồng tôi thôi.*

*Mà không! Mấy kiếp nữa trôi
Chúng tôi đã hứa: -Mấy đời thương nhau!
Mấy đời, mấy kiếp khác sao?
Xin anh cứ hỏi Trời cao, rõ liền!*

*Trông chi chuyện “Được bển duyên!”
Vô duyên đã rồi! Bạn hiền thì... vui!
Đừng về “Ăn muối khóc vùi”
Lại lên áp huyết, buông xuôi kiếp này.
Trái tim tôi khó lung lay
Ái tình đã có! Đổi thay thêm phiên!*

*Bao nhiêu cô đẹp không... “ghiền”
Ghiền “Chung Vô Diệm Không Tiên”, làm chi?
Nhà anh đường bệ, oai nghi
Sức đâu dọn dẹp, thu chi chu toàn?*

*Nhà tôi gọn ghẽ một gian
Mái tranh, vách đất, ruộng tràn hương quê.
Thôn làng đường đất gồ ghề
Xe anh bóng loáng chớ về, bụi tung
Trâu bò chái trồng, chuồng chung
Chúng ho, sung phôi, rạng đông ai cày?*

*

*Thôi nhen! Không rượu đừng... say
Bạn... thân... thân hỡi! Gặp vậy đã hên!
Á Nghi*2.9.2017*

Cháu Nội Cháu Ngoại Thời “A còng @.com”

Theo thông lệ hằng năm, sau ngày Lễ Lao Động ở xứ Mỹ, học sinh các trường tại Portland và các vùng phụ cận đi học trở lại sau khi nghỉ hè. Năm nay học sinh tựu trường ngày thứ Ba 5 tháng 9 năm 2017 khi nhiệt độ

ngoài trời lên đến 100 độ F. Nóng thế!
Thời gian trôi qua nhanh quá, mới đó ba tháng hè trôi qua nhanh chóng. Cô cháu nội Mya yêu quý của tôi mới ngày nào còn bé tí tẹo trong vòng tay của bà nội, bây giờ lại là học sinh lớp 6 của trường trung học International School of Beaverton. Bây giờ Mya đã lớn nên người viết không theo cháu đến trường như ngày đầu tiên Mya đi học lớp mẫu giáo ở trường tiểu học Montclair trước đây.

Mya phải thức dậy sớm lúc 5:30 AM để đổi hai chuyến xe buýt mới đến trường được vì trường học này ở khá xa nhà của Mya. Cũng phải chịu thôi vì ba Mya đã chọn trường tốt cho Mya mà ỉ! Smile!

Rồi đây Mya sẽ phải học hết 7 năm chương trình trung học, chương trình đại học, rồi ra trường tranh đấu với đời để mưu sinh trong cuộc sống như người viết đã làm cách đây mấy chục năm về trước.

Cái vòng lẩn quẩn đó lại tiếp nối từ thế hệ này sang thế hệ khác. Những người già nằm xuống, những đứa trẻ lớn lên, bánh xe thời gian vẫn quay và con người vẫn phải lập đi lập lại những gì các thế hệ cha ông đã làm trong cái vòng sinh tử luân hồi của kiếp nhân sinh.

Học trò xứ Mỹ dạn dĩ, xông xáo, khoái chí đi học chứ không nhát hót nắm tay mẹ đi học như cậu bé trong **Tôi Đi Học** của Thanh Tịnh ngày xưa vì nhiều cô cậu đã đi học các Lớp Tiền Mẫu Giáo lúc 3-4 tuổi trước khi nhập học chính thức lớp mẫu giáo các trường tiểu học công, tư tại địa phương nơi cư trú.

Học ở Mỹ vui lắm vì bên cạnh các chương trình chính thức, bắt buộc phải học như văn chương, tập viết, tập đọc, toán, còn có các chương trình thể thao, các sinh hoạt văn nghệ văn gừng với bạn bè, vui quá là vui, nên học trò thích đi học hơn là ở nhà. Hơn thế nữa, chương trình giáo dục ở Mỹ có tính cách cưỡng bách giáo dục nên những cô cậu nào ở trong tuổi học trò mà đi lang thang ngoài đường trong những ngày “School Day” thì sẽ được cảnh sát hỏi thăm ngay, chỉ trừ trường hợp bị bệnh phải đi bác sĩ hay có lý do gia đình chính đáng mà thôi.

Nhiều phụ huynh học sinh đưa con tới trường nhưng thực sự chưa hiểu rõ chương trình giáo dục ở Mỹ cấp tiểu học và trung học như thế nào? Người viết xin mời quý vị phụ huynh học sinh đọc tài liệu dưới đây do người viết sưu tầm từ wikipedia.org đem về đây chia sẻ với phụ huynh về Giáo dục Hoa Kỳ ở cấp tiểu học và trung học nhé.

Giáo dục Hoa Kỳ

“Giáo dục Hoa Kỳ chủ yếu là nền giáo dục công do chính phủ liên bang, tiểu bang, và địa phương ở Hoa Kỳ điều hành và cung cấp tài chính. Việc giáo dục trẻ em ở độ tuổi nhà trẻ và mẫu giáo mang tính chất bắt buộc. Một phần của giáo dục bắt buộc được thực hiện thông qua nền giáo dục công. Giáo dục công có tính chất phổ cập ở cấp tiểu học và trung học. Ở các cấp học

này, hội đồng học khu gồm những thành viên được bầu chọn thông qua bầu cử ở địa phương đề ra chương trình học, mức độ hỗ trợ tài chính, và những chính sách khác. Các học khu có nhân sự và ngân sách độc lập,

thường tách biệt khỏi các cơ cấu có thẩm quyền khác ở địa phương. Chính quyền các tiểu bang thường quyết định các tiêu chuẩn giáo dục và thi cử. Độ tuổi bắt buộc đi học thay đổi tùy theo tiểu bang, độ tuổi bắt đầu ở khoảng từ 5 đến 8 tuổi và độ tuổi có thể nghỉ học ở khoảng từ 14 đến 18. Càng ngày càng có nhiều tiểu bang yêu cầu thanh thiếu niên phải học cho đến khi đủ 18 tuổi.

Hầu hết trẻ em [Hoa Kỳ](#) bắt đi học trong các cơ sở giáo dục công lập ở tuổi lên 5 hay 6. Năm học thường bắt đầu vào tháng 8 hay tháng 9, sau kỳ nghỉ mùa hè. Trẻ em được phân thành từng nhóm xếp theo năm học gọi là lớp (*grade*), bắt đầu với các lớp mầm non, sau đó là mẫu giáo, và tích lũy dần lên lớp 12. Ở mỗi lớp, trẻ em thường học cùng với nhau cho đến cuối năm học (vào tháng 5 hay tháng 6). Tuy vậy, trẻ em chậm phát triển có thể ở lại lớp hay học sinh tài năng có thể học lên lớp nhanh hơn so với các bạn học cùng tuổi.

Nói chung, hệ thống giáo dục phổ thông Hoa Kỳ bao gồm 12 lớp tiểu học và trung học, học sinh học trong khoảng thời gian 12 năm học trước khi được tốt nghiệp và đủ điều kiện để vào học đại học. Sau khoảng thời gian trong nhà trẻ và trường mẫu giáo là 5 năm tiểu học. Sau khi hoàn thành 5 lớp ở trường tiểu học, học sinh vào học trường trung học để lấy bằng tốt nghiệp trung học (*high school diploma*) nếu hoàn thành chương trình học của tất cả 12 lớp.

Độ tuổi trung bình của học sinh ở mỗi lớp trong các trường công lập và tư thục có thể hơi khác nhau tùy theo từng vùng trong nước. Số liệu này có thể tìm thấy trên trang mạng của [Bộ Giáo dục Hoa Kỳ](#).”

(Nguồn: Trích trong Wikipedia)

Bây giờ là thời đại "kỹ thuật computer", thời đại của "@.com" nên các học sinh sử dụng Iphone, iPad,

computer giỏi lắm. Các ông bà nội, bà ngoại thuộc thế hệ trước nếu không biết sử dụng computer bị trở thành "ông bà già nhà quê" rồi nên con cháu thích lướt internet hơn là chuyện trò với ông bà nội, ngoại. Chán! Chương trình giáo dục và văn hóa nơi xứ Mỹ cũng khác cách giáo dục và văn hóa mà thế hệ cha ông Việt Nam ngày xưa đã được giảng dạy cho nên nhiều khi chúng ta cảm thấy hơi đau lòng và buồn phiền không ít.

Hằng ngày các cháu, đi học ở trường nói chuyện với nhau bằng tiếng Mỹ với bạn bè, với thầy cô giáo. Khi về nhà, nhiều

khi cha mẹ cũng nói chuyện với con cái cũng bằng tiếng Mỹ luôn, trong khi cháu nội, cháu ngoại không biết tiếng Việt, mà ông bà thì nói năng tiếng Mỹ không thành thạo, lại có thêm "accent tiếng Việt" nữa, nên nhiều khi ông bà nội, ngoại và cháu nội, cháu ngoại nói chuyện với nhau "không ai hiểu ai" hết ráo. Buồn!

Khi còn học tiểu học, học sinh được quyền phát biểu ý kiến khi sinh hoạt nhóm. Về nhà, các cô cậu này nhiều khi cũng có "ý kiến ý ong" trong sinh hoạt gia đình với ông bà nội, ngoại nên bị ông bà la mắng là "hỗn hào, hay cãi". Thế là cả hai bên "không vui trong lòng một ít" rồi! Giận!

Ở Việt Nam, ông bà vì thương cháu nên thường "ôm hôn thăm thiết" để bày tỏ tình thương với cháu, nhưng ở Mỹ, học sinh ở tuổi "teenager" không thích ông bà nội, ngoại ôm hôn thăm thiết như khi "em còn bé ti teo" nữa. Phiền!

Có những người con theo cha mẹ sang Mỹ từ nhỏ nên sống và suy nghĩ như một người Mỹ hay cô cậu này lấy vợ, lấy chồng ngoại quốc. Khi sinh con, họ lại muốn nuôi dưỡng con cái theo cách riêng của mình nên không

cho phép ông bà nội, ngoại ẵm bồng, chăm sóc cháu theo kiểu Việt Nam. Bà muốn hun cháu mà không được vì sợ mất vệ sinh. Tui!

Lại có những con cái sinh con ra lại muốn cha mẹ phải chăm sóc cháu, giữ cháu thay vì gửi cho nhà trẻ để mình an tâm đi làm vì nghĩ rằng "không ai thương cháu bằng ông bà", vì đỡ tốn tiền trả cho "babysitter", v.v.

Thế là ông bà nội trở thành "osin" cho con, nếu ông bà không đi làm hay đã về hưu. Mệt!

Ông bà lúc tuổi già bệnh hoạn, đa số có thể được đưa vào sống ở nhà dưỡng lão để được chăm sóc sức khỏe tốt hơn. Lúc đó ông bà nội, ngoại chưa chắc gì được con cái, cháu nội, cháu ngoại thường xuyên đến thăm viếng vì sống ở Mỹ, ai cũng bận hết ráo, vì con cháu phải bận đi làm, bận đi học, bận đi cua đào, bận đi chơi với bạn trai, v.v. Chấp nhận!

Thật tình. ông bà nội, ngoại nào

cũng thương cháu nội, cháu ngoại, nhiều khi còn thương hơn thương con, thương chồng hiện tại, nhưng vì sự khác biệt về văn hóa, về cách sống nhiều khi đã làm cho tình cảm gia đình không được tốt đẹp như ý mình mong muốn. Chúng ta phải chấp nhận hoàn cảnh đang sống hiện tại và tìm cách làm cho đời sống tươi đẹp hơn mà thôi. Smile!

Người viết rất cảm thông với quý ông bà nội, ngoại già cả nơi xứ người lắm vì chính vợ chồng người viết cũng đã là ông bà nội hơn 11 năm nay rồi. Niềm vui được ngắm nhìn cháu lớn lên theo năm tháng, học hành giỏi dắn, xinh đẹp là niềm vui nhiều người mong ước được có mà không được. Đó là một phúc duyên vì tôi được ôm cháu vào lòng và ru cháu ngủ say:

Ru cháu ngủ say

(Viết tặng bé Mya Trần Ngọc Vy)

*Ru cháu ngủ say, nhớ về dĩ vãng
Mẹ già xưa hát nhịp võng ầu ơ
Thời gian qua mau, thoáng chốc không ngờ
Tôi lại bế cháu hát ru ầu ơ bài cũ!
Ru cháu ngủ say, sống đời hiện tại
Cháu của tôi bé bỏng, thật ngây thơ
Rất hồn nhiên, ăn, ngủ, khóc mong chờ
Được sưởi ấm trong vòng tay cha mẹ!
Ru cháu ngủ say, nghĩ tương lai sắp đến
Cuộc đời này được bao phút bình an
Chiến tranh, thiên tai, đổ nát hoang tàn
Thương cho kiếp phù sinh nơi trần thế!
Cháu yêu ơi! Hãy ngủ say đi nhé!
Mặc thế gian đầy gian dối khổ đau
Mặc cuộc đời biến đổi vạn sắc màu
Cháu vẫn có tình yêu thương còn đó!
Tình cha mẹ, tình ông bà, quyến thuộc
Rất thiêng liêng trong mái ấm gia đình
Mọi người vui vầy nhìn cháu xinh xinh
Đang cười nụ, hoặc nhăn mày méo mào!*

*Hạnh phúc thật! Khi được ôm cháu bé
Được sẻ chia hơi ấm của tình thương
Rất đơn sơ! Niềm hạnh phúc bình thường:
Ru cháu ngủ trong tình thương bà cháu!*

Sương Lam

*(Trích trong Tuyển Tập Thơ Hoa Nắng do
www.phunuviet.org phát hành 08-07)*

Bởi thế, dù cháu tôi đang sống ở thời đại "a còng" nơi xứ Mỹ, nhiều khi đã làm tôi phiền lòng, nhưng tôi vẫn yêu thương Mya với tình yêu thương của bà nội Việt Nam. Smile!
Mời quý thân hữu thưởng thức Youtube Tuổi thơ An lạc Vô Ưu dưới đây với hình ảnh các cháu nội, cháu ngoại của các thân hữu Sương Lam và của SL, để thấy các cháu vẫn là các cháu nội, cháu ngoại dễ thương của chúng ta.
Cám ơn các "tài tử nhí" trong youtube đã làm cho cuộc đời thêm vui.

Youtube Tuổi Thơ An Lạc Vô Ưu-Nhạc Nguyễn Tuấn-Thơ Hải Đà

https://www.youtube.com/watch?v=G1_oq4hmq9U
[Suong Lam Portland](#)

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 386-ORTB 798-91217)

Lẽ Nào

Lẽ nào tình đến rồi đi
Cánh chim biền biệt, thiên di phương nào
Cuối đời hồn chợt lao xao
Chập chờn ký ức dạt dào mộng mơ
Xa xôi tay ấm tình thơ
Tìm trong nỗi nhớ bến bờ yêu thương.

Lẽ nào... tơ rối còn vương
Nắng mưa dầu dãi, phong sương tóc mềm
Đêm nằm tiếc nuối tay êm
Vàng trắng nghiêng bóng bên thềm hoang sơ
Ngày xưa buồn chợt vu vơ
Vẽ trang giấy trắng chút vờ vĩnh yêu.

Lẽ nào chiếc bóng hắt hiu
Mùa thu vàng áo tiêu điều tâm tư
Xin người đừng nói tạ từ
Cho lòng vẫn ngỡ tình như suối ngàn
Tóc dài óng mượt vai ngoan
Vòng tay khắng khít trần gian phiêu bồng.

LỄ NÀO QUÊN

Lẽ nào em đã quên tôi
Tình ta từ thuở còn ngồi cạnh nhau
Trường xưa ghế đá xanh màu
Cành hoa phượng đỏ lao xao nắng hè.

Lẽ nào tình đã u mê
Quên đi cái thuở tóc thè chớm vai?
Lẽ nào quên trúc quên mai
Quên thời áo trắng gót hài dạo chơi.

Sân trường cây cỏ xanh tươi
Tóc cài hoa tím môi cười làm duyên
Tìm đâu ngày tháng thần tiên
Tình như ánh nắng chiều nghiêng nông nân.

Dệt bao mộng ước thên thang
Bình minh nắng sớm ngập tràn ý thơ
Mai Lan Đào Cúc Hồng Mơ
Vườn yêu trở nụ chẳng lo sợ gì...

Ai ngờ bướm trắng bay đi
Hững hờ như cánh chim đi cuối trời
Bâng khuâng thương nhớ chơi vơi
Thu vàng lá úa... chiều rơi âm thầm!

Đỗ Thị Minh Giang

LẠC ĐOÀN

Mãi ngó Đông Tây lạc mắt đoàn,
Phen này ắt hẳn khó an toàn.
Phố phường đông đúc người xa lạ,
Đoàn viên đi hết chẳng ai còn.

Gió thổi mây bay giờ hẹn qua,
Giờ này xe buýt đã đi xa.
Quanh quẩn nhìn đi và ngó lại,
Xứ lạ quê người ta với ta.

Trung tâm du lịch cũng không xa,
Nhờ người gọi giúp cô Tina.
Trưởng đoàn nhanh nhẹn vui mừng đến,
Xe buýt vẫn còn chờ đợi nha.

Vô cùng cảm tạ cô Tina,
Và các đoàn viên xe buýt nhà.
Xin chúc bình an khi thượng lộ,
Hành trình thú vị buổi đi xa.

Ngọc Hạnh

Bosnia ngày 28/8/17

Phạm Thị Minh-Hung

Có Lẽ

*Có lẽ hồn tôi trót dại khờ
Như hàng dừa cao hát vu vơ
Theo gió triều lên rì rào vỗ
Để lại rêu xanh cọng buồn khô.*

*Có lẽ nên tôi hóa kiếp sò
Rút vào thân vỏ chẳng so đo
Đâu lời thương mến đâu gian dối
Lòng người sâu cạn biết sao dò.*

*Có lẽ chữ tình như con gió
Thoắt đến rồi đi thật tình cờ
Và chiếc thuyền con neo bến cũ
Mà người biển biệt nẻo hư vô.*

*Có lẽ sóng xô lòng biển cả
Chữ tình vật vờ giữa trùng khơi
Bão to sóng nhỏ làm sao biết
Yêu thương giận ghét chẳng thành lời.*

*Rồi thì mặc gió, mưa mặc mưa
Chuyện đời nhân thế nói sao vừa
Tình lặng hồn tôi theo ngọn gió
Hạt bụi dương trần, có lẽ thôi!*
Ngọc Quyên

Bão Harvey - Người Biết Thương Người

Thế là hơn một tuần Bão Harvey đã đến viếng Texas kể từ ngày 8-25-2017 rồi lại ra đi để lại bao nỗi kinh hoàng và tổn thất cho người dân Texas.

Đây là cơn bão lớn nhất 12 năm nay sau bão Katrina năm 2005 với sức gió 210km/hr phá hủy nhiều tài sản, gây mưa lớn và mất điện nhiều nơi.

Báo chí và các cơ quan truyền thông lớn ở Mỹ và ngoại quốc không ngừng theo dõi và loan báo tin tức, hình ảnh về trận bão kinh hoàng này.

Người viết cũng bỏ nhiều thời gian cùng ngồi với "người tình mắt chữ nhật" ý nói "máy computer của tôi" để đọc các tin tức và xem các youtube nói về trận bão đặc biệt này vì

người viết có nhiều bạn ảo văn nghệ và thân nhân đang sống ở thành phố Houston và các vùng phụ cận, nên chúng tôi cầu nguyện cho họ được an bình trong cơn bão.

Mời bạn xem Playlist Youtube về bão Harvey do người viết sưu tầm qua link dưới đây:

[Playlist youtube về Bão Harvey](#)

[Suong Lam Tran](#)

https://www.youtube.com/watch?v=DhzHIQvD_gQ&list=PLmymEtycHYP-1ir126vyv90X3sMVCPwp0

Xin hãy xem qua cho biết những con số khủng khiếp về bão Harvey dưới đây đã được người viết đọc được trên internet:

Những con số ‘khủng khiếp’ về bão Harvey

HOUSTON, Texas (NV) – Thống kê của đài truyền hình CNN cho biết, tính đến ngày thứ Tư, 30 tháng 8, bão Harvey đã trút xuống tiểu bang Texas 11,000 tỷ gallon nước mưa và theo dự đoán của phân tích gia Ryan Maue thuộc công ty thời tiết WeatherBell, cho đến khi mưa bão dứt hẳn ba hay bốn ngày nữa, tiểu bang này sẽ nhận tổng cộng khoảng 25,000 tỷ gallon nước (khoảng 6,200 tỷ mét khối).

Trước đó, tính cho đến ngày thứ Ba, riêng vùng thành phố Houston đã có hơn 40 tỷ mét khối nước mưa đổ xuống, nghĩa là bằng phân nửa lượng nước của hồ Salt Lake ở Utah.

Một so sánh khác, tòa nhà nổi tiếng 102 tầng Empire State Building ở New York là một khối lớn khoảng gần 3 km³, nghĩa là khối nước mưa rơi xuống Houston đủ nhấn chìm gần 15,000 cao ốc như thế.

Vũ lượng 51 inch (1,275 mm) nước mưa, là kỷ lục từ trước đến nay trong một cơn mưa bão trên lục địa Mỹ. Việt Nam là một xứ nhiệt đới gió mùa, nhiều mưa, nhưng rất hiếm có trường hợp một trận mưa trên 12 inch (300 mm) ở Sài Gòn hay các tỉnh thị khác.

Trong vòng 15 tiếng đồng hồ, điện thoại 911 ở Houston nhận được 56,000 cú gọi báo nguy, bình thường chỉ có khoảng 8,000 mỗi ngày.

Có tới 8,500 nạn nhân được cứu khỏi nước lụt, nhưng ít nhất có 23 người chết và con số chắc chắn sẽ còn cao hơn.

FEMA cho biết 30,000 người không có nơi tạm trú và ước lượng sẽ có 450,000 người yêu cầu được trợ giúp.

Học Khu Houston, lớn hàng thứ 7 trên toàn quốc, phải đóng cửa tất cả các trường và cho 215,000 học sinh nghỉ.

Tồn thất vật chất tổng cộng do mưa bão Harvey ước lượng lên tới \$75 tỷ.

(HC)

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Tuần báo Oregon Thời Báo tại Portland, Oregon cũng đã dành trang bìa và nhiều trang trong tờ báo để tường thuật lại các tin tức về bão Harvey trong Oregon Thời Báo số 796 ngày 31 tháng 8 năm 2017.

Hình ảnh cảnh sát viên Daryl Hudeck của lực lượng Swatt bế một phụ nữ gốc Việt, chị Catherine Phạm và con trai, cháu Alden, 13 tháng vẫn ngủ ngon trong vòng tay mẹ, vượt qua vùng nước lụt mênh mông di tản đến nơi an toàn ở Houston là một hình ảnh đẹp tuyệt vời do một ký giả kỳ cựu của AP- David J. Philip chụp, đã trở thành biểu tượng của bão Harvey đã được lan truyền rộng rãi trên Internet, gây xúc động mạnh đến trái tim tình cảm của mọi người.

Khắp nơi đang tổ chức các chương trình giúp đỡ và cứu trợ nạn nhân bão Harvey. Tiểu bang Oregon cũng đã gửi Vệ Binh Quốc gia và các đội cấp cứu đến Texas để giúp đỡ các nạn nhân bão Harvey ở Texas.

Bác sĩ Nguyễn Đức Quang Hoàng, chủ nhân Columbia Medical Clinic, thay mặt Nhóm Vận Động phổ biến tâm thư kêu gọi đồng hương Việt Nam ở Oregon tham gia chương trình cứu trợ nạn nhân bão lụt bão Harvey qua bức Tâm Thư dưới đây:

TÂM THƯ

Mời Gọi Cứu Trợ Nạn Nhân Bão Harvey

Kính thưa quý lãnh đạo tinh thần, quý bậc trưởng thượng.

Kính thưa quý tổ chức cộng đồng, hội đoàn, cơ quan truyền thông.

Kính thưa quý đồng hương và thân hữu tại Oregon và Tây Nam Washington.

Trong mấy ngày vừa qua, cơn bão Harvey kinh hoàng đã ập vào hai tiểu bang Texas và Louisiana với một lượng mưa kỷ lục, gây nên cảnh lũ lụt chưa từng thấy tại đây. Nhiều chục người đã thiệt mạng và hàng trăm ngàn người hiện thiếu đồ ăn nước uống. Nhà cửa, tài sản của họ bị hư hại nặng nề. Nhiều người trở thành vô gia cư, sống cảnh đời khổ. Cả nước Mỹ bàng hoàng xúc động trước cảnh lụt lội, đồ nát do cơn bão gây ra. Hiện nay chính quyền các cấp đang cùng các tổ chức từ thiện bắt vụ lợi cấp bách cứu trợ người dân tại các thành phố bị ảnh hưởng.

Kính thưa chư liệt vị,

Với tinh thần lá lành đùm lá rách, quý vị đã cùng với chúng tôi tổ chức quyên góp cứu trợ trong các đợt thiên tai trước đây như động đất và sóng thần ở Indonesia năm 2004, bão Katrina năm 2005, động đất và sóng thần tại Nhật năm 2011, và gần đây nhất là đợt bão lụt năm 2016 tại miền Trung Việt Nam chúng ta.

Hôm nay, chúng tôi và một vài thân hữu trong cộng đồng mong muốn lại được cùng tất cả quý vị phát động một chương trình quyên góp tại địa phương chúng ta để cứu trợ những nạn nhân của cơn bão Harvey. Chúng tôi khẩn thiết kêu gọi quý ngài cùng toàn thể quý đồng hương và thân hữu cùng chung tay, mở rộng lòng nhân ái, tham gia hưởng ứng chương trình cứu trợ này nhằm góp phần chia sẻ những mất mát to lớn và xoa dịu những đớn đau mà người dân tại vùng thiên tai, mà trong đó có gần 100,000 đồng hương đồng bào người Mỹ gốc Việt chúng ta, đang gánh chịu.

Thời gian quyên góp cứu trợ: từ ngày 1 tháng 9 đến ngày 30 tháng 9, 2017

Ngân phiếu cứu trợ xin ghi: American Red Cross;

Memo xin đề: Harvey

Xin gửi về địa chỉ: 8122 S.E. Tibbetts Street Portland, OR 97206

Hàng tuần, chúng tôi sẽ cập nhật danh sách đóng góp trên các phương tiện truyền thông. Sau khi tổng kết chương trình quyên góp, chúng ta sẽ trao tất cả các khoản đóng góp đến Hội Chữ Thập Đỏ American Red Cross vào đầu tháng 10, 2017.

Portland ngày 31 tháng 8, 2017.

Thay mặt nhóm vận động,

Bác sĩ Nguyễn Đức Quang Hoàng

Tâm Thư này đã được đăng trong Oregon Thời Báo số 796 ngày 31 tháng 8 năm 2017.

Chúng ta mỗi người trong phạm vi khả năng cho phép cũng nên góp sức của mình để xoa dịu một phần nào nỗi đau thương mà các nạn nhân đã phải gánh chịu. Người viết cũng xin được góp tiếng nói nhỏ nhoi của mình để góp sức góp lời với Nhóm Chủ Trương và một tí tài vật để giúp đỡ nạn nhân bão lụt Harvey trong tinh thần " Lá Lành Đùm Lá Rách". Xin quý vị đọc giả mục Một Cõi Thiên Nhân của người viết mở tâm từ bi hưởng ứng lời kêu gọi giúp đỡ chương trình cứu trợ nạn nhân bão lụt Harvey nói trên nhé. Xin đa tạ. Smile!

Như đã nói ở trên, người viết có nhiều bạn ảo văn nghệ sống ở Texas. May mắn thay, những người bạn của tôi vẫn được an bình trong cơn bão và họ rất xúc động khi xem hình ảnh về sự giúp đỡ tận tình của các thiện nguyện viên và những nhân viên cứu trợ đối với các nạn nhân bão Harvey. Tình cảm đó đã được diễn đạt qua các vần thơ dưới đây, xin mời quý bạn thưởng thức nhé.

TÌNH NGƯỜI SAU CƠN BÃO HARVEY

Tôi, người dân Houston may mắn,
Xin tạ ơn Trời đã ngưng bão, ngừng mưa.
Nhưng lời cầu xin cứ vang mãi không thừa
Từ lúc biết bão Harvey thổi đến.
Khi bão "touchdown" nhà tôi mất điện
Vẫn sống an bình trong ánh nến lung linh
Đâu thấy gì những cảnh tượng hãi, kinh.
Ti Vi nhận từ những "anchor" can đảm.
Giọt nước mắt không thể nào kèm hãm
Thấy cảnh điêu tàn từ thành phố cảng Rockport
Khu vực nhà tôi có điện lại tới qua
Ngó màn ảnh, ngẫm thấy mình "tốt phước"!
Bên này nhà tan, bên kia xe lật
Để lại hoang tàn khi tâm bão thổi qua
Anh chị nơi đâu khi bay mất cửa nhà?
Bác tài sống sót khi chiếc xe lật ngược?
Lời nguyện cầu mong Phật Trời thấu được
Sao cứ mưa tầm tã suốt mấy ngày...
Nước dâng đầy gây lụt nặng đó đây
Bao phố thị bỗng thành dòng sông nhỏ.
Thuyền cứu trợ dưới cơn mưa tầm tã
"THIỆN NGUYỆN VIÊN" người trẻ nhỏ nhẹ thưa
Đi cứu người nào quảng chuyện gió mưa
Cùng cảnh sát, Vệ binh quốc gia ,Cứu hỏa...
"911" gọi từ cụ bà già yếu
Nước vào nhà không còn biết lối ra
Người tiếp cứu đến nơi, bà ôm lấy khóc òa
"Tôi còn sống. Cảm ơn Người! Ôn Chúa!"
Nước trải dài như hàng ngàn dải lụa
Nơi lặng lẽ, nơi chảy xiết, cuốn phăng
Mưa rơi hoài làm sao kiếm đủ khăn
Lau khô lệ cho nạn nhân lụt bão.?
Bức ảnh tuyệt vời của người Vệ binh sáng tạo
Bồng luôn người trên tay bế con thơ
Cháu " vô tu" vẫn say ngủ ngon ơ
Hình ảnh đẹp " tình người trong cơn bão!"
Những chó ,heo, mèo... người đầu nỡ bỏ
Lội nước trở về tìm cứu chúng đem ra
Chú cún xinh xinh ngược nhìn bác cảnh sát già
Cảm động quá khiến người cay mi mắt
Trong hoạn nạn tình người thêm thắt chặt
Tấm gương trong soi rõ trái tim vàng
Người cứu trợ không phân biệt tiểu bang
Hay chủng tộc Mỹ, Nâu, Vàng, Âu, Á
Bão HARVEY ! Gieo tai ương nặng quá.

Người giúp Người chắc thảm họa mau qua ?
Sẽ vươn lên xây dựng lại phố nhà
Người TEXAS xin muôn vàn CẢM ƠN !

Lê Thị Hoài Niệm 1/9/2017.

Và thăm thía hai chữ TÌNH NGƯỜI

“Khi hoạn nạn, tìm anh thành Bồ Tát
Lúc thiên tai, chị bỗng hóa Thiên Thần
Đất nước này ai cũng có lòng nhân
Mặc mưa lạnh, tình người như nắng ấm...”
KMH

Xin cảm ơn hai bạn Lê thị Hoài Niệm và Kiều Mộng Hà của Nhóm Cô Gái Việt nhé. Smile!

Đài SBTN đã phối hợp với Bên Em Đang Có Ta Foundation Cứu Trợ Nạn Nhân Bão Harvey đã tổ chức chương trình “Chia Sẻ Niềm Đau” gây quỹ cứu trợ nạn nhân bão lụt Harvey ngày thứ ba 5 tháng 9 năm 2017. Số tiền gây quỹ lên đến \$US 200.000 ngay trong ngày thứ Ba và hy vọng số tiền đóng góp sẽ tăng lên nhiều trong những ngày sắp tới. Mong lắm thay!

Kính mời quý bạn thưởng thức Youtube Người Biết Thương Người- Bão Harvey do người viết vừa mới thực hiện qua link dưới đây:

Youtube Người Biết Thương Người - Bão Harvey

https://youtu.be/7VBqKS_wcMw

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi- MCTN 385-ORTB 9617)

Người Việt ở Houston sau 4 ngày đương đầu với bão Harvey

Bức ảnh gây xúc động được nhiều người truyền nhau trên mạng xã hội, khi cảnh sát viên Daryl Hudeck của lực lượng SWAT bồng một phụ nữ gốc Việt, chị Catherine Pham và con trai, cháu Aiden 13 tháng tuổi, qua nước lụt đi di tản ở Houston. (Hình: AP Photo/David J. Phillip)

TÌNH NGƯỜI SAU CƠN BÃO HARVEY

Tôi, người dân Houston may mắn,
Xin tạ ơn Trời đã ngưng bão, ngừng mưa.
Nhưng lời cầu xin cứ vang mãi không thừa,
Từ lúc biết bão Harvey thổi đến.
Khi bão "touchdown" nhà tôi mất điện,
Vẫn sống an bình trong ánh nến lung linh.
Đâu thấy gì những cảnh tượng hãi, kinh,
Ti Vi nhận từ những "anchor" can đảm.
Giọt nước mắt không thể nào kềm hãm,
Thấy cảnh điêu tàn từ thành phố cảng Rockport.
Khu vực nhà tôi có điện lại tối qua,
Ngó màn ảnh, ngẫm thấy mình "tốt phước"!
Bên này nhà tan, bên kia xe lật,
Để lại hoang tàn khi tâm bão thổi qua.
Anh chị nơi đâu khi bay mất cửa nhà?
Bác tài sống sót khi chiếc xe lật ngược?
Lời nguyện cầu mong Phật Trời thấu được,
Sao cứ mưa tầm tã suốt mấy ngày...
Nước dâng đầy gây lụt nặng đò đây,
Bao phố thị bỗng thành dòng sông nhỏ.
Thuyền cứu trợ dưới cơn mưa tầm tã,
"THIỆN NGUYỆN VIÊN" người trẻ nhỏ nhẹ thưa.
Đi cứu người nào quảng chuyện gió mưa,
Cùng cảnh sát, Vệ binh quốc gia, Cứu hỏa...
"911" gọi từ cụ bà già yếu,
Nước vào nhà không còn biết lối ra.
Người tiếp cứu đến nơi, bà ôm lấy khóc òa,
"Tôi còn sống. Cảm ơn Người! Ôn Chúa!"
Nước trải dài như hàng ngàn dải lụa,

Nén Hương Lòng Tưởng Mẹ

Sáng tinh sương gánh chợ xa
Thân cò lặn lội ngày qua lại ngày
Mồ hôi mặn lặn đắng cay
Kiếm từng đồng nhỏ nuôi bầy con yêu.

Vất vả mưa sớm nắng chiều
Đông về rét ngọt điều hiu chợ tàn
Gánh hàng trĩu nặng vai mang
Mẹ ơi xót dạ tim tràn lệ đong!

Đêm từng đêm con khóc rờn
Làm sao cho mẹ nhẹ lòng lo toan
Đường đời còn lắm gian nan
Bao giờ đáp trả thành thang nợ đời.

Mẹ ơi lòng xót khôn nguôi
Tuổi đời chồng chất vai xuôi phong trần
Con chưa đền trả hồng ân
Mẹ về cõi Phật ăn năn muôn màng.

Cầu xin, tim khắc dạ mang
Vẫn không nhìn thấy trần gian mẹ hiền
Đập đầu cúi lạy linh thiêng
Mẹ ơi giữ sạch quy tiên về trời!
Ngọc Quyên

LỜI CỦA NẮNG

Nắng gõ cửa mang bình minh hiện diện
Đánh thức em bằng chân bước qua thềm

Nơi lặng lẽ, nơi cháy xiết, cuốn phăng.
Mưa rơi hoài làm sao kiếm đủ khăn,
Lau khô lệ cho nạn nhân lụt bão?
Bức ảnh tuyệt vời của người Vệ binh sáng tạo,
Bồng lườn người trên tay bế con thơ.
Cháu "vô tư" vẫn say ngủ ngon ơ,
Hình ảnh đẹp "tình người trong cơn bão"!
Những chó ,heo, mèo... người đầu nỡ bỏ,
Lội nước trở về tìm cứu chúng đem ra.
Chú cún xinh xinh ngược nhìn bác cảnh sát già,
Cảm động quá khiến người cay mi mắt.
Trong hoạn nạn tình người thêm thắt chặt,
Tấm gương trong soi rõ trái tim vàng.
Người cứu trợ không phân biệt tiểu bang,
Hay chủng tộc Mỹ, Nâu, Vàng, Âu, Á.
Bão HARVEY! Gieo tai ương nặng quá,
Người giúp Người chắc thảm họa mau qua?
Sẽ vươn lên xây dựng lại phố nhà,
Người TEXAS xin muôn vàn CẢM ƠN!
Lê Thị Hoài Niệm, 1/9/2017

*Dáng éo là thong dong khi đi chuyển
Kèm nụ cười khoe má lúm đồng tiền...*

*Cánh cửa mở, mời nắng vào an trú
Nhiều ngày mưa thừa, nắng bỗng lung linh
Nắng cùng em đi dạo rất ư tình
Hôn phớt nhẹ... cho em hồng đôi má.*

*Nắng âu yếm nắm tay, ôi ấm quá
- Suốt tuần qua, em sợ lắm, đừng không!!!
Tuân lệnh trời, ta vắng mặt... nhưng lòng
Nghe thương quá... khi nhìn em khẩn nguyện.*

*Cười tươi nhé! Hôm nay ta xuất hiện
Riêng tặng em nụ hoa nhỏ bên hiên
Đó là hoa của An lạc vô biên
Em nhận nhé! Như tình ta gửi trọn...*

Kiều Mộng Hà

Sep 02-2017